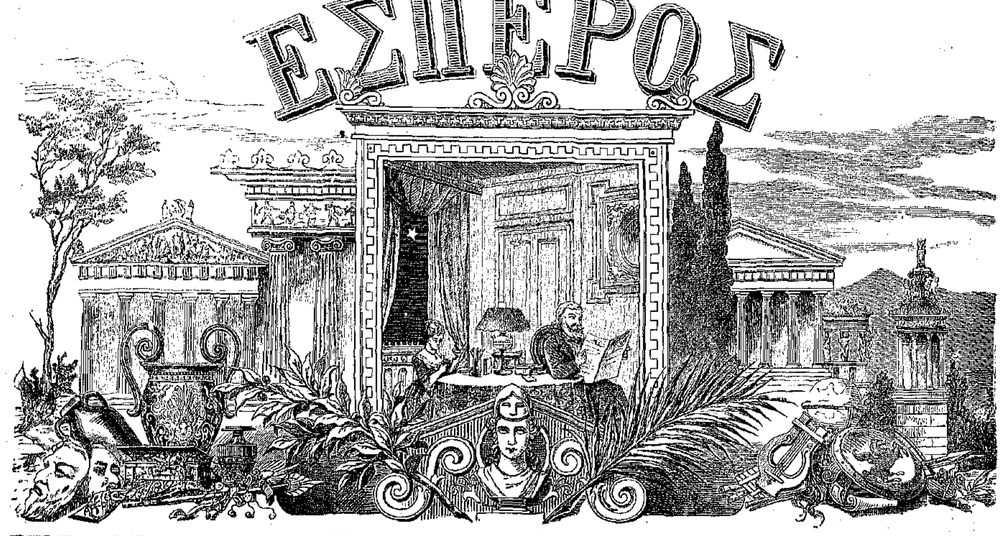

ΕΤΟΣ ΣΤ'. Ἐκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἑκάστου μηνός. Ἐν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 1|13 Ἀπριλίου 1887 Τιμὴ ἐτησία προπληρωτέα εἰς χρυσᾶν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ῥούβλ. 16. ΑΡ. 143.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Αἱ Κιλίμαι ἐν Πελοποννήσῳ. — Γαίου ἀκάθστος. Μετάφρ. Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆ. (Συνέχεια.) — Ἡ Μάγη καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς. — Εὐρυπόλη. Σαμιακὴν Διήγημα ἀπὸ Φ. (Συνέχεια.) — Αἱ Ταυρομαχίαι ἐν Ἱσπανίᾳ. — Ἡ ὀργὴ τῶν Ἐστάδων ἐν Ῥώμῃ. — Τὸ ὄνειρον. Διήγημα. Μετάφρ. Δικαιοξένης Π. Βασιλειάδου. (Συνέχεια.) — Ἡ ἔκρηξις τῆς νήσου Κρακατόω καὶ ὁ παρελθὸν τῆς Σόνδης ὑπὸ Ἐδμόνδου Κοττῶ. (Συνέχεια.) — Ἀπὸ Δεύκων εἰς τὴν μονὴν τοῦ Κίκκου. — Ἀρχαιολογικά. — Διάφορα. — Ἀτελίγματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ πόλις Καλάμαι ἐν Πελοποννήσῳ. — Κάτοικοι τῆς Μάγης. — Αἱ Ταυρομαχίαι ἐν Ἱσπανίᾳ. — Αἱ Ἐστιάδες φεύγουσαι ἐκ Ῥώμης. — Τὸ ὄρος τῶν πιθήκων. — Τὸ ἀτμόπλοιον "Βάγουν" ἐν τῇ ποταμῷ Κουρισάν.

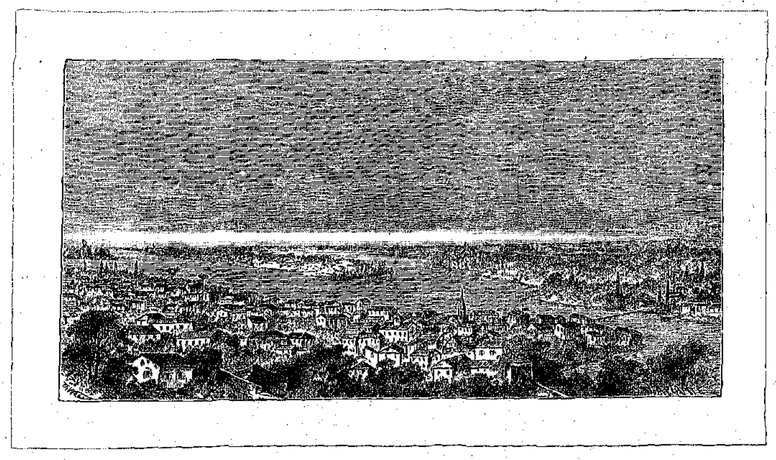

Η ΠΟΛΙΣ ΚΑΛΑΜΑΙ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩι.

ΑΙ ΚΑΛΑΜΑΙ ΕΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΩι.

(Μετά εἰκόνος, ὅρα σελ. 349.)

Ι Καλάμαι εἶναι μία τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Πελοποννήσου. Ἔχει ὀκτὼ χιλιάδας κατοίκων καὶ κεῖται εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος χιλιομέτρου ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ἀπό τινων ἐτῶν τείνει ἡ πόλις νὰ ἑνωθῇ πρὸς τὴν Σκάλαν, τὸν λιμένα, καὶ αἱ ἀνεγειρόμεναι οἰκίαι σχηματίζουσιν ὡς ἐκτεταμένον προάστειον. Παρὰ τὴν προκυμαίαν εὑρίσκονται διάφορα μαγαζεῖα καὶ καφενεῖα, τὸ ὁποῖα χρησιμεύουσιν ὡς τόπος ἀναψυχῆς διὰ τοὺς ναύτας τῶν ἐν τῷ λιμένι ὁρμιόντων πλοίων καὶ διὰ τοὺς κατοίκους ἐν ὥρᾳ θέρους, οἵτινες μετὰ τὸ θαλάσσιον λουτρὸν κάθηνται ἐπὶ στιγμὰς εἰς τὴν παραλίαν, ὅπως ἀναπνεύσωσι τὸν δροσερὸν τῆς θαλάσσης ἀέρα, διότι ἡ πόλις τῶν Καλαμῶν εἶναι μία τῶν θερμοτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ὄψις τῶν Καλαμῶν εἶναι πάντη διάφορος κατὰ τὰς διαφόρους συνοικίας· καὶ ἐν μὲν τῇ μεσημβρινῇ τμήματι τῆς πόλεως αἱ οἰκίαι εἶναι κομψαί, εὐάεροι, καὶ εὐρωπαϊκῶς διεσκευσμέναι, ἐν δὲ τῇ παλαιᾷ πόλει, τῇ ἐκτεινομένῃ εἰς τὰς κλιτύας τοῦ ὑψώματος, ἐφ' οὗ κεῖται τὸ φρούριον, αἱ ὁδοὶ εἶναι στεναί, ἀκάθαρτοι καὶ αἱ οἰκίαι πενιχραί, προδίδουσαι τὴν πενίαν καὶ πολλάκις καὶ τὴν ἀκηδίαν τῶν ἐν αὐταῖς οἰκούντων. Κάτωθεν τῆς συνοικίας ταύτης ῥέει ὁ ποταμὸς Νέδων, οὗ ἡ κοίτη εἶναι κατάξηρος κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους καὶ χρησιμεύει ὡς τόπος περιπάτου.

Χωρίζονται τὰ δύο τμήματα τῆς πόλεως διὰ εὐρείας ὁδοῦ, ἐν ᾗ εὑρίσκονται οἰκίαι καλαὶ καὶ τὰ καταστήματα τῶν πλουσιωτέρων ἐμπόρων. Ἡ μία ἄκρα τῆς μεγάλης ταύτης ὁδοῦ καταλήγει εἰς γέφυραν ἀνοῦσαν τὸ προάστειον, ἐν ᾧ ὑπάρχει τὸ σφαγεῖον καὶ θάλλουσιν οἱ κῆποι, ἡ δὲ ἄλλη ἄκρα φέρει πρὸς τὴν ἀγοράν, σύμπλεγμα ξυλίνων παραπηγμάτων ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην τὰ τουρκικὰ παζάρια. Σήμερον ὅμως τὰ ἐτοιμόρροπα παρατήγματα ἀντικαθίστανται διὰ κομψῶν καὶ λιθοκτίστων μαγαζείων, καὶ τοῦτο δίδει ὄψιν ἀγορᾶς εὐρωπαϊκῆς. Βαθμηδὸν ἐξαλείφονται καὶ ἐν Καλάμαις, ὡς ἐν ταῖς λοιπαῖς πόλεσι τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, τὰ ἴχνη τῶν παρελθόντων χρόνων τῆς πενίας καὶ τῆς δυστυχίας.

Ἡ πόλις τῶν Καλαμῶν ἔχει ἀρκετὰς ἐκκλησίας ὧν τινες διατηροῦσιν ἔτι τὸν τύπον τοῦ μεσαιωνικοῦ ῥυθμοῦ. Μικρὰ ἐκκλησία, ἐπισκευασθεῖσα ἐν μέρει, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ιγ', αἰῶνος καὶ ὑπεράνω τῆς θύρας αὐτῆς διατηρεῖται ἔτι ὁ σταυρὸς τῶν Ναΐτῶν. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων σώζονται ἔτι ἀρχαῖαι τοιχογραφίαι καὶ ἀνάγλυφα, ἀνακαλοῦντα εἰς τὴν μνήμην τὰς διαδεχθείσας ἐνταῦθα διαφόρους ἐξουσίας, ὡς ὁ ἀετὸς τῆς Βενετίας ὑπεράνω δύο λεόντων, τὰ κρίνα τῆς Γαλλίας καὶ τὰ στέμματα γενουηνσίων τινῶν οἰκογενειῶν.

Καὶ οἰκίαι τινὲς διατηροῦσι μέχρι σήμερον τὸν μεσαιωνικὸν τύπον· ἰδίως δὲ περίεργοι εἶναι αἱ οἰκίαι τῆς φραγκικῆς ἐποχῆς. Γνωστὴ εἶναι ἡ συμπάθεια τοῦ Γουλιέλμου Βιλλαρδουΐνου πρὸς τὰς Καλάμας, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ ἄρχων ἐκεῖνος καὶ ἔνθα ἔστησε τὴν πρωτεύουσάν του.

Τὸ ἐμπόριον τῶν Καλαμῶν εἶναι ζωηρόν· τὰ σῦκα, τὸ ἔλαιον, ἡ μέταξα καὶ ἄλλα προϊόντα ἐξάγονται ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ οἱ κάτοικοι ἀπέκτησαν οὐκ ἐὐκαταφρόνητους περιουσίας.

ΓΑΙΤΟΥ

ΦΑΥΣΤΟΣ.

Μετάφρασις Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆ.

(Συνέχεια.)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΕΝ ΤΩι ΘΕΑΤΡΩι.*)

Διευθυντής. Ποιητής. Εὔθυμος.

Διευθυντής.

Οἱ δύω σεῖς, οὓς μετὰ προθυμίας
συντρέχοντάς μοι ἐν ἀνάγκαις εἶδα,
εἰπέτε, ποίαν ἔχετε ἐλπίδα
ἐκβάσεως ἐντὸς τῆς Γερμανίας;
Θέλω ν' ἀρέσω εἰς τὸ πλῆθος, ἐπειδὴ
ζῇ τοῦτο, καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν παρέχει.
Σανίδες, πάλαι ἠτοιμάσθησαν ὡς δεῖ.
Καθεὶς προσμένει ἑορτὴν νὰ ἔχῃ.
Κάθηντ' ἐκεῖ, ὑψοῦν τοὺς ὀφθαλμούς των,
καὶ περιμένουν τι τῶν ἀνηκούστων.
Ἠξεύρω μὲν εἰς τοὺς πολλοὺς θωπείαν,
ἀλλ' εἶμαι κ' εἰς φρικτὴν ἀμηχανίαν.
Δὲν ἐκακοσυνήθησαν εἰς τὰ καλὰ
αὐτοὶ τῷ ὄντι, πλὴν ἀνέγνωσαν πολλά.
Νὰ δώσωμέν τι ζωηρὸν καὶ νέον,
εὐάρεστον συγχρόνως καὶ σπουδαῖον.
Θέλω ἐμπρὸς τῆς Ὑψηλῆς μας Πόλης
χείμαρον μέγαν θεατῶν καὶ ξένων
νὰ ἴδω, πλῆθος συνοστιζομένων
κ' εἰς ἔφοδον ὁρμιόντων μεθ' ἁμίλλης·
ἡμέρας ἔτι, περὶ τὴν τετάρτην,
πολιορκούντων τὸ ταμεῖον θίᾳ,
καί, ὡς τὸν ἄρτον ἐν τῇ σιτοδίᾳ,
εἰσιτηρίου ἀπαιτούντων χάρτην.
Ὁ ποιητὴς τὸ θαῦμα κατορθοῖ αὐτό.
Παρὰ σοῦ, φίλε, σήμερον τὸ ἀπαιτῶ.

Ποιητής.

Τὸν ὄχλον ἄφες τὸν ποικίλον καὶ πολύν,
ὅστις μᾶς φέρει ζέλην εἰς τὴν κεφαλήν,
κ' εὐκίνητος, ὅπως ὁ σάλος πόντου,
μᾶς παρασύρ' εἰς τὸν κοματισμόν του.
Εἰς τ' οὐρανοῦ γαληνιαῖον μέρος
πέμψον με, ὅπου εὐτυχεῖ ὁ ποιητής,
ὅπου ἀγάπη θάλλει, θάλλει ἔρως,
οὗ εἶν' ἡ χεὶρ ἡ θεία καλλιεργητής.
Φεῦ! σ,τ' εἰς τὴν καρδίαν ἀνατείλῃ,
κ' ἐν δισταγμοῖς προφέρουσι τὰ χείλη,
ἀποτυχὸν πολλάκις, ἴσως δὲ καὶ μή,
ἀγρίᾳ μία κατεβρόχθισε στιγμή.

Σειρὰν πολλάκις διανύσαν χρόνων
τέλειον τότε ἀνακύπτει μόναν
τὸ ψευδὲς στίλβον, μόλις ἀνατέλλον,
τὸ γνήσιον πλὴν λάμπει κ' εἰς τὸ μέλλον.

Εὔθυμος.

Τὸ μέλλον πάλιν καὶ ἀδιακόπως!
Ἔστω κ' ἐγὼ τὸ μέλλον πῶς σπουδάζω.
Δὲν βλέπω ποῖος θενὰ εἶναι τρόπος
καὶ τοὺς παρόντας νὰ διασκεδάζω.
Διασκεδάσει καὶ οἱ σύγχρονοί μου
θέλουσι, καὶ δικαίως συντροφία
ἀνθρώπου τοὺς εὐχαριστεῖ εὐθύμου,
ὅστις νὰ λέγ' ἠξεύρει καὶ ἀστεῖα,
τὰς διαθέσεις δὲν φοβεῖται τῶν πολλῶν,
κ' ἐξ ἐναντίας προτιμᾷ κύκλον πλατύν,
ὅπως περισσοτέρους συγκινῇ λαλῶν.
Ἐμπρός! Λάβετε θάρρους ὁσὶν ἀρκετήν.
Λαλεῖτε γλῶσσαν πάθους, φαντασίας
καὶ αἰσθημάτων, νοὸς γλῶσσαν συνετήν·
πλὴν νὰ μὴ λείπῃ καὶ ῥανὶς μωρίας.

Διευθυντής.

Πολλαὶ δὲ θέαι νὰ μὴ λείψωσι ποτέ.
Πρὸς τὸ θεᾶσθαι ἔρχονται οἱ θεαταί.
Τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχεις πολλὰ νὰ δείξῃς,
καὶ χαίνοντα τὸν ὄχλον νὰ ἐκπλήξῃς,
θέσεις ἔσο πῶς χειροκροτεῖσαι,
καὶ τοῦ κοινοῦ ἀγαπητὸς πῶς εἶσαι.
Τὸ πλῆθος μόνον εἰς τὸ πλῆθος φθάνει,
εἰς ἕκαστον εὐάρεστόν τι φέρον.
Ὅπου πολλά, ἐκεῖ καθεὶς λαμβάνει,
καὶ εἰς τὸν οἶκον ἐπιστρέφει χαίρων.
Φέρετε δρᾶμα; Κερματισατέ το.
Εἶν' εὔκολον τὸ κρᾶμα νὰ μαγειρευθῇ,
καὶ δύναται προχείρως νὰ παραταθῇ.
Ἐφέρετέ τι ὅλον, ὑποθέτω·
αἴ, τί; Ὑπὸ τοῦ πλήθους θὰ κατατμηθῇ.

Ποιητής.

Τοῦτο ἐστὶν οἰκτρὸν καὶ ἀπρεπές τι,
ἀνάξιον ἐμπεπνευσμένων ποιητῶν.
Τὸ βλέπω ὅτι ἡ δαναυσουργί' αὐτῶν
ἀξίωμά πως δι' ὑμᾶς κατέστη.

Διευθυντής.

Ἡ μομφὴ αὕτη δὲν μ' ἐγγίζει. Ποῖον
ἀσκοῦντα ποτὲ τέχνην θὰ ἴδῃτε
χωρὶς καλὸν νὰ ἔχῃ ἐργαλεῖον;
Μαλακοῦ ξύλου λεπτουργοὶ τεχνῖται
σεῖς, διὰ τίνας γράφετ', ἐννοεῖτε;
Ἔρχονται οὗτοι πλήξοντες, οἱ ἄλλοι
ἀπὸ τῶν συμποσίων Συβαρῖται,
καὶ ἄλλοι — δυστυχία σας μεγάλη! —
μετ' ἀναγνώσεις τῶν ἐφημερίδων,
ἀμέριμνοι, καθὼς εἰς προσωπίδων
χορόν, καὶ ἐξ ἁπλῆς περιεργείας.
Κυρίαι ἵνα δείξουν τὰς στολάς των
συμπαίζουσι χωρὶς ἀντιμισθίας.
Ἐκ κορυφῶν ὀρῶν ἀπροσπελάστων
θέατρον πλῆρες, τέρπεται ὁ ποιητής.
Ἴδετε ὁ προστάτης οὗτος ὄχλος τίς.
Οἱ μὲν ψυχροί, οἱ δ' ἄλλοι εἶναι προπετεῖς.
Ἐντεῦθεν θενὰ σπεύσουν εἰς παιγνίδια
χαρτίων, ἢ εἰς φαῦλα γυναικίδια.
Μωρία διὰ τούτους; εἰς τὸν Παρνασσὸν
νὰ τυραννῆτε τὴν χορείαν τῶν Μουσῶν·
Πιστεύσατέ μοι, δίδετε πολλά, πολλά,
καὶ τοῦ σκοποῦ σας δὲν θὰ μακρυνθῆτε.
Ἂν τῶν ἀνθρώπων σείητε τὰ μυελά,
ἀρκεῖ. Σπανίως τοὺς εὐχαριστεῖτε.
Χαίρεις εἰς ταῦτα ἢ λυπεῖσαι μᾶλλον;

Ποιητής.

Ἄπεχ' ἐμοῦ, καὶ ζήτει δοῦλον ἄλλον.
Ὁ ποιητὴς θὰ ῥίψ' εἰς τὰς τριβόλους
πρὸς χάριν σου τοὺς θησαυροὺς του ὅλους,
ὅσα τῷ δίδ' ἡ φύσις δῶρα εὐγενῆ;

*) Φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἐν ἔτει 1798. Ἀφορμὴν δ' ἔδωκαν εἰς αὐτὸ αἱ πικραὶ κατακρίσεις, δι' ἃν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Γαίτου εἶχον ὑποδεχθῆ τὴν κατὰ τὸ 1790 ἔκδοσιν τῶν ἄλλως γενικῶς θαυμασθέντων πρώτων ἀποσπασμάτων τοῦ Φαύστου.

Τί δι' ἐκείνου τὰς καρδίας συγκινεῖ,
δεσπόζοντος συγχρόνως τῶν στοιχείων;
Δὲν εἶν' ἡ τῆς ψυχῆς του ἁρμονία, ἢ
ἀπὸ τοῦ κόσμου εἰς αὐτὴν παλιρροεῖ;
Ἡ φύσις διὰ νόμων ἀειδίων
τὴν κλωστὴν στρέφει ἐπὶ τῆς ἀτράκτου.
Ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐν δυσαρμονίᾳ
διὰ συγκρούσεως ἠχοῦν ἀτάκτου,
τίς, προϊόντα εἰς μονότονον σειράν,
τὰ κατατέμν' εἰς εὔρυθμα σημεῖα;
Ἕκαστον τίς συνδέει μετὰ πάντων,
ἁρμονιῶν ἐργάτης ἀπεράντων;
Τῶν παλῶν ποῖος ἀναφλέγει τὴν πυράν,
τὸ λυκαυγὲς δ' ἐντὸς νοῶν σπουδαίων;
Τίς δι' ἀνθέων ἔαρος ὡραίων
τῶν ἀραστῶν τὸ στάδιον στρωννύει;
Τὰ φύλλα τίς τ' ἀσήμαντα μιγνύει
εἰς λαμπρὸν στέμμα, ἀμοιβὴν τῇ ἀρετῇ,
καὶ θεῶν κράτος ἐν Ὀλύμπῳ συγκροτεῖ;
Τὸ κράτος τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ ποιητῇ!

Εὔθυμος.

Λοιπὸν ἂς γίνῃ τοῦ σοῦ κράτους χρῆσις.
Ἐφάρμοσον αὐτὸ κ' εἰς τὰς ποιήσεις.
Καθὼς εἰς περιπάθειαν ἐρώτων,
τυχαίως συναντεῖσαι κατὰ πρῶτον,
τέρπεσαι, μένεις· ἐνεπλάκης βαθμηδόν·
εἶσ' εὐτυχής· κατόπιν δυστυχὴς σχεδόν.
Χαρὰ τὸ πρῶτον, ἔπειτ' ἀθυμία,
καὶ ἔγινεν, ἰδού, μυθιστορία.
Δός μας καὶ σύ, δός μας τοιοῦτο δρᾶμα.
Τοῦ ἀνθρωπίνου βίου δράττου ἅμα.
Ὅλοι τὸν ζοῦν, πλὴν τὸν γνωρίζουν πόσοι;
Ἐπέ τι ἐξ αὐτοῦ, καὶ θὰ χαρῶσι.
Πολλὰς εἰκόνας, ἄνευ σαφηνείας,
ψεύδῃ μετὰ σπιθῆρος ἀληθείας,
καὶ ἐκκευάσθη τὸ ἐξαίρετον ποτόν,
τὸ πάντας τέρπον καὶ εἰς πάντας ἐφετόν.
Τότε τὸ ἔργον σου ν' ἀποθαυμάσῃ
ἡ τρυφερὰ συρρέει νεολαία,
κ' ἡ ἀποκάλυψις σου ἡ ὡραία
τροφὴν μελαγχολίας δίδει πᾶσι,
καὶ ἕκαστος ἐκλέγει καὶ συνάπτει
πᾶν ὅ,τι τὴν καρδίαν του ἐξάπτει.
Χειροκροτοῦν κλαίοντες ἢ γελῶντες
εἰς τὰς ἐμπνεύσεις καὶ εἰς τὰς εἰκόνας.
Δὲν ἕλκονται οἱ ὥριμ' ἤδη ὄντες·
κερδίζετε καρδίας νέας μόνας.

Ποιητής.

Τοὺς χρόνους φέρε, ὅτε κ' ἐγὼ νέος,
κ' ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ μέλλον πλάττων,
εἶχον αὐτὴν πλήρη πυκνῶν ᾀσμάτων,
καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξέρρεον ῥαγδαίως·
τὸν κόσμον μου ὁμίχλη σ' ἐσκίαζε,
κ' ἐν κάλυκι τὸ ἄνθος ἐμειδίᾳ,
πᾶς λόφος κῆπον ἔαρος ἀμοίαζε,
καὶ ἔδρεπον τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα.
Εἶχον οὐδέν, ἀλλ' εἶχον πλοῦτον ἀρκετόν·
τῆς ἀληθείας λάτρης, ὅμως ἀπατῶν.
Δός μοι τοὺς πόθους μου τοὺς ἐπιμόνους,
τὴν εὐτυχίαν, ἥτις θάλλ' εἰς πόνους,
τὴν ἰσχὺν δός μοι τοῦ μισεῖν καὶ τοῦ ἀρᾶν·
τὴν ἡλικίαν φέρε μοι τὴν νεαράν.

Εὔθυμος.

Σ' εἶν' ἡ νεότης, φίλε, ἀναγκαία
ἐὰν ἐχθρὸς ἐν μάχαις σὲ προσβάλλῃ,
ἢ ἂν εἰς τὴν ἀγκάλην σου ὡραία
τὰ κάλλη της ῥιφθῇ νὰ σ' ἐπιβάλλῃ·
ἂν εἰς τὸ πέρας δολιχοδρομίας
βλέπῃς τὸ στέμμα τὸ μεμακρυσμένον,
ἢ ἂν καλῆσ' ἐκ τοῦ χοροῦ, ἀσθμαίνων,
εἰς εὐωχίας κ' εἰς οἰνοποσίας.
Ἀλλὰ θαρρούντως τὰς χορδὰς τῆς λύρας
νὰ λάβητε εἰς εὐγυμνάστους χεῖρας,
εἰς εὔχαριν ὁδὸν πεπλανημένοι
νὰ σπεύδητε πρὸς τέρμα ἐκλογῆς σας,
ἰδού, πρεσβύται, τίς ἡ ἀργασία
ὑμῶν, τὸ καύχημά σας κ' ἡ τιμή σας.
Ὡς λέγεται, τὸ γῆρας δὲν μωραίνει·
εὑρίσκει ἔτ' ἡμᾶς μωρὰ παιδία.

Διευθυντής.

Ἀρκοῦσι λόγοι καὶ ἀνταπαντήσεις.
Καὶ χρείαν ἔργων ἔχομεν τῷ ὄντι.
Σεῖς δαπανᾶσθε εἰς φιλοφρονήσεις.
Πράξωμεν μᾶλλον καὶ ὠφέλιμόν τι.
Τί συζητεῖτ' ἐμπνεύσεις καὶ τί κλίσεις;
Δὲν στεφανοῦσι τὸν διστάζοντα ποτέ.
Ἂν ἀξιῆτε ὅτι εἴσθε ποιηταί,
ἴδοὺ ἡ Ῥόδος· φέρετε ποιήσεις.
Τοῦ τί ζητοῦμεν σεῖς δὲν εἴσθε ἀδαεῖς.
Νὰ πίνωμεν δριμὺ θέλομεν ποτά.
Χωρὶς ἐργοπορίας βράσατε αὐτά.
Αὔριον ἔχεις ὅ,τι σήμερον ποιεῖς.
Τὸ ἐφικτὸν ἁρπάζετ' ἐκ τῆς κόμης·
οὐδὲ ἡμέραν μὴ ἀργὴν ἀφῆτε·
ἐργάζεσθε μεθ' εὐσταθοῦς τῆς γνώμης·
καθ' ὃ ὀφείλοντες, μὴ ἀπαυδῆτε.
Πῶς δοκιμάζει ἕκαστος εἰς τὰς σκηνάς
ἡμῶν πᾶν ὅ,τι δύναται, ἠξεύρετε.
Λοιπὸν θαρρῆτε! Καθ' ἡμέραν μηχανάς,
σκηνογραφίας νέας, ὅ,τι εὕρετε!
Τὸ φῶς τοῦ λυκαυγοῦς, τὸ τῆς ἡμέρας
φέρετε· δαψιλεύετε ἀστέρας.
Δὲν λείπουν ὕδωρ, πῦρ, δὲν λείπουν θράχοι,
οὐδὲ πτηνὰ ἢ ζῶα πάσης κλάσεως.
Λοιπὸν εἰς τὸ σανίδωμα ἐν τάχει!
καὶ διαπορευόμενοι τῆς πλάσεως
τὸν κύκλον πάντα, σπεύδετε, πλὴν ἐάσθην,
ἐξ οὐρανοῦ διὰ τῆς γῆς εἰς Ἅδην.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΕΝ ΟΥΡΑΝΩι.*)

Ὁ Κύριος. Τὰ οὐράνια τάγματα. Εἶτα Μεφιστοφελῆς.

Προβαίνουσιν οἱ τρεῖς Ἀρχάγγελοι.

Ῥαφαήλ.

Ὡς ἀρχῆθεν, ὁ ἥλιος τὴν συναυλίαν
τῶν χρυσῶν ἀδελφῶν του συμῳάλλει ἀστέρων,
καὶ τὴν προγεγραμμένην του τέμνει πορείαν,
συμφωνίαν βροντῶν εἰς τὸ τέλος της φέρων.
Τοὺς ἀγγέλους ἡ ὄψις αὐτοῦ κραταιοῖ,
εἰ καὶ πάσης νοήσεως εἶν' ὑπερτέρα·
καὶ τὰ θαύματα, ἃ οὐδεὶς νοῦς ἐννοεῖ,
λαμπρὰ μένουσιν, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ.

Γαβριήλ.

Ἐν ταχείᾳ στροφῇ, ἐν στροφῇ προϊούσῃ
ὁρμῇ πρόσω τῆς γῆς ἡ κατάκοσμος σφαῖρα·
καὶ νῦν μὲν παραδείσιον φῶς καὶ ἡμέρα,
νῦν δὲ ἄγρια σκότη τὴν περικυκλοῦσι.
Τὰ θαλάσσια κύματα τ' ἀφροστεφῆ
τὰς βαθείας τῶν βράχων προσβάλλουσι βάσεις,
κ' ἡ τῆς σφαίρας αἰώνιος περιστροφὴ
παρασύρει τοὺς βράχους μετὰ τῆς θαλάσσης.

Μιχαήλ.

Καταιγίδες βομβοῦν εἰς ἐηράς ἐκ τῶν πόντων,
κ' εἰς τοὺς πόντους ὀπίσω ἀπὸ τῶν ἐηρῶν,
κ' εἰς ἀγρίας συγκρούσεις πατάγων καὶ βρόντων
ἐντὸς κύκλων ἐγκλείουν τὴν γῆν φλογερῶν.
Καταστρέφουσαι φλόγες βοραὶ ὀδηγοῦσι
τὰ ἀλέθρια ἔθνατα τοῦ κεραυνοῦ.
Οἱ σοὶ ἄγγελοι, Κύριε, πλὴν εὐλογοῦσι
τὴν λαμπράν σου ἡμέραν, γλυκὺ φῶς τ' οὐρανοῦ.

Οἱ τρεῖς.

Τοὺς ἀγγέλους ἡ πλάσις ἡ σὴ κραταιοῖ,
εἰ καὶ πάσης νοήσεως εἶν' ὑπερτέρα·

*) Φαίνεται ὅτι ἐγράφη ἐν ἔτει 1797 πρὸ τοῦ Προοιμίου.

καὶ τὸ θαῦμά σου, ὃ οὐδεὶς νοῦς ἐννοεῖ,
λαμπρὸν μένει, καθὼς ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ.

Μεφιστοφελῆς.

Ἀφ' οὗ μᾶς ἦλθες, Κύριε, καὶ μᾶς τιμᾷς,
νὰ μάθῃς θέλων πῶς εἶσαι τὰ καθ' ἡμᾶς,
ἠξεύρων ὅτι πότε πότε μ' εὐνοεῖς.
κ' ἐγὼ ἐχώθην μεταξὺ τῆς συρροῆς.
Συγγνώμην· τέχνας λόγων ἀγνοῶ πολλάς.
Αὐτοὶ θὰ μὲ χλευάζουν εἰς πάν. λάθος,
κ' εἰς τὸ θερμόν μου θὰ ἐγέλας πάθος,
ἐὰν δὲν εἶχες ἀπομάθει νὰ γελᾷς.
Περὶ ἡλίου οὐδὲν λέγω καὶ σφαιρῶν·
ὁ ἄνθρωπος πλὴν βλέπω, ὁ μικρὸς Θεός,
πῶς ἐν ἀγῶσι τήκεται ἀνιλεῶς,
καὶ εἶναι οἷος ὁ τῶν πρώτων ἡμερῶν.
Φαντάζομαι, θὰ ἦτον εὐτυχέστερος,
ἂν δὲν τῷ εἶχες δώσει πρόσχημα φωτὸς
ἐπουρανίου, ὅπερ νοῦν καλεῖ αὐτός,
ὧν δι' αὐτοῦ τῶν ζώων ζωωδέστερος.
Τοιοῦτος δέ, ἂν δὲν σᾶς κακοφαίνεται,
ὡς ἡ μακροσκελὴς ἀκρὶς μοὶ φαίνεται,
ἥτις πετᾷ, πηδᾷ, εἰς χόρτα τρύζει,
τὸ τερπρὸν τῆς ᾄσμα τὸ νομίζει.
Καὶ ἂν ἐπήδα εἰς τὰ χόρτα μόνον!
Τὴν μύτην χώνει κ' εἰς σωροὺς κοπριώνων.

Ὁ Κύριος.

Δὲν ἔχεις ἄλλο θέμα ὁμιλίας;
Πάλιν καὶ πάλιν τὰς καταγγελίας;
Οὐδὲν καλὸν εὑρίσκεις πάντοτ' ἐπὶ γῆς;

Μεφιστοφελῆς.

Ὡς ἦτον, οὕτως εἶναι τόπος οἰμωγῆς.
Τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους τόσον συμπονῶ,
ὥστε σχεδὸν δὲν θέλω νὰ τοὺς τυραννῶ.

Ὁ Κύριος.

Τὸν Φαῦστον τὸν γνωρίζεις;

Μεφιστοφελῆς.

Τὸν σοφόν;

Ὁ Κύριος.

Ἐμὸν δοῦλον.

Μεφιστοφελῆς.

Δουλεύει παραδόξως! Τὸν ζωμὸν
καὶ τὴν τροφὴν λαμβάνει ὄχι ἐν τῇ γῇ.
Βράζει μακρὰν πολὺ τὸ μαγειρεῖόν του.
Ὅτι ὁ νοῦς σαλεύ' εἰς τὸ κρανίον του
οὔτ' ἐννοεῖ κυρίως, οὐδ' ὁμολογεῖ.
Ζητεῖ χρυσοῦς ἀστέρας παρὰ τ' οὐρανοῦ,
παρὰ τῆς γῆς δὲ τὰς μεγίστας ἡδονάς·
καὶ τοῦ θερμοῦ του στήθους, τοῦ ὀξέως νοῦ,
οὐδὲν τὰς ἀξιώσεις παύει τὰς κενάς.

Ὁ Κύριος.

Ὑπηρετῶν μὲ ἤδη, ἂν ἀμβλυνθῇ,
θέλω τὸν φέρει ν' ἀναβλέψῃ καθαρῶς.
Εἰς δένδρον φύλλα ἂν ἴδῃ ὁ κηπουρός,
ἠξεύρει πῶς θὰ ἔλθουν ἄνθη καὶ καρποί.

Μεφιστοφελῆς.

Τί στοίχημα, πῶς θὰ τὸν ἀπολέσῃς,
εἰς τὴν διάθεσίν μου ἂν τὸν θέσῃς,
νὰ ὁδηγῶ αὐτὸν καὶ συνοδεύω;

Ὁ Κύριος.

Ἐν ὅσῳ ζῇ, δὲν τὸ ἀπαγορεύω.
Περὶ αὐτὸν ὕφανε τὰς πλεκτάνας.
Ὁ ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς πλάνας.

Μεφιστοφελῆς.

Εὐχαριστῶ· διότι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν
ἐνδιαφέρον ἔχω ἀληθῶς μικρόν.
Εἶμι ὑπὲρ ῥοδίνων μᾶλλον παρειῶν,
καὶ κατὰ τοῦτο ὡς γαλῆ κατὰ μυῶν.

Ὁ Κύριος.

Σοὶ ἐπιτρέπω. Σύλλαβε, ἂν δυνηθῇς,
αὐτόν, ἀποστρεψόν τον τῆς πηγῆς του,
καὶ εἰς τὰ κάτω μετὰ σοῦ νὰ τὸν ὁδῇς
σπεῦδε, ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ κακίστου·
κ' αἰσχύνθητι ὅταν ὁμολογήσῃς,

χρηστὸς ἀνὴρ καὶ ὑπὸ φαύλας κλίσεις
ὅτι δὲν παρεκβαίνει τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ.

Μεφιστοφελής.

Καλόν. Δὲν θὰ παρέλθῃ χρόνος, καὶ ἰδού!
Ποσῶς δὲν μ' ἐκφοβεῖ τὸ στοίχημά μου.
Ὡς στεφανώσω τὸ κατόρθωμά μου,
τὸν θρίαμβόν μου θενὰ ψάλλω ἀπνευστί.
Θὰ φάγῃ σκόνιν, καὶ θὰ τὸν εὐχαριστῇ,
καθὼς τὸν ὄφιν, τὸν προπάτορά μου.

Ὁ Κύριος.

Πράττε κ' εἰς ταῦτα ἐλευθέρως καὶ θαρρῶν.
Δὲν μ' εἶσαι οὐ ἐκ τῶν μισητοτάτων.
Μεταξὺ ὅλων τῶν λοιπῶν πνευμάτων
τῶν ἀρνουμένων, προτιμῶ τὸν πονηρόν.
Ὁ ἄνθρωπος χαυνώσεως εὐκόλου
γίνεται θῦμα· θέλει ἡρεμίαν·
δι' ὃ τῷ ἐπιτρέπω συντροφίαν
τοῦ ἐρεθίζοντός τον διαβόλου.
Σεῖς δ' ὦ ηὐλογημένοι τοῦ Θεοῦ υἱοί,
εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἐντραφῆτε κάλλη.
Τὸ "μέλλον εἶναι" τὸ παράγον ἐσχεί,*)
δεσμοῖς ἀγάπης ἂς σᾶς περιβάλλῃ.
Ὅ,τ' εἰς μορφὰν ἀστάθειαν κυμαίνεται
σεῖς ἐν μονίμῳ τῇ ἰδέᾳ δένετε.

(Ὁ οὐρανὸς κλείεται καὶ οἱ Ἀρχάγγελοι ἀποχωρίζονται.)

Μεφιστοφελής (μόνος).

Εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὸν γέροντα λαλῶν.
Δὲν εἶναι νὰ τὸ κόψω μετ' αὐτοῦ καλόν.
Κύριος μέγας! Καλωσύνη του πολλὴ
πρὸς διαβόλους φιλανθρώπως νὰ λαλῇ.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Ο ΜΑΝΗ

ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΑΥΤΗΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 361.)

Ἡ Μάνη σχηματίζει τὴν μεσημβρινωτέραν ἄκραν τῆς Πελοποννήσου καὶ ἀποτελεῖται ἐκ τῆς ζοφερᾶς καὶ γιγαντιαίας σειρᾶς τοῦ Ταϋγέτου, ἣν περιβρέχει πρὸς δυσμὰς μὲν ὁ κόλπος τῆς Κορώνης, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὁ τοῦ Γυθείου. Πρὸς νότον τὰ ὄρη ταῦτα κλίνουσιν ἀποτόμως καὶ καταλήγουσιν εἰς τὴν ἀπορρῶγα ἄκραν, τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον. Ἡ ἔκτασις τῆς ἑλληνικῆς ταύτης ἐπαρχίας εἶναι ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον εἴκοσιν ὡς ἔγγιστα μιλίων, τὸ δὲ μεγαλείτερον αὐτῆς πλάτος εἶναι ὀκτὼ μιλίων. Ἡ ὀρεινὴ αὕτη γωνία τῆς γῆς ἔμεινεν, ὅ,τι ἦτο ἀνέκαθεν, ἡ ἑστία τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τοῦτο καθ' ὅλους τοὺς χρόνους τῆς ξένης ἐν Πελοποννήσῳ ἐξουσίας. Καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἀκόμη ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος, ὅτε ἡ Βαυαροκρατία ἠθέλησε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἀνεξαρτήτους τῆς ἐπαρχίας ταύτης κατοίκους, οὗτοι μέχρι στάσεως προέβησαν, ὅπως ἀποδείξωσιν ὅτι ζυγὸν δὲν ὑπομένουσιν. Εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἀναφέρονται οἱ ἑξῆς ὡραῖοι στίχοι τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου·

"Πλῆν, Φέδερ,**) Φέδερ, λέγομεν
ἡμεῖς εἰς σὲ τὸν ξένον·

Ἡ Μάνη ἔχει αἰχμητὰς
ἀντὶ λευκῶν παρθένων·
Ἡ Μάνη ἔχει Ἑλληνας,
Πετρόβουνον ἡ Μάνη,
Κ' ἐκεῖ Βαυαροῦ πάλλεις
εἰς δίδραχμον δὲν φιάνει." *)

Πολλάκις ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὁ πασᾶς τῆς Τριπόλεως ἐπέβαλε φόρον εἰς τοὺς Μανιάτας, οἵτινες ὅμως οὐδέποτε ἐπλήρωσαν αὐτόν· ἐνίοτε μόνον προσεφέροντο τῷ εἰσπράκτορι τοῦ φόρου ὀλίγα τινὰ νομίσματα, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῆς λεπίδος ξίφους. Ὁ δὲ εἰσπράκτωρ τὰ ἐλάμβανεν ἱστάμενος ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς ἐπαρχίας καὶ ἀπήρχετο ἡσύχως.

Χαρακτηριστικὸν τῆς Μάνης εἶναι ἡ πληθὺς τῶν ὑψυρωμένων πύργων, τοὺς ὁποίους ἀπαντᾷ τις ἀνὰ πᾶν ἕθνος καὶ οἵτινες παρέχουσι τῇ χώρᾳ ὁμοιότητά τινα πρὸς τὴν Γαλλίαν ἢ τὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸν μεσαιῶνα. Ἐν τοῖς πύργοις τούτοις ἔζων οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων οἰκογενειῶν ὁσάκις ἐξερρηγνύοντο μεταξὺ αὐτῶν ἐμφύλιοι ἔριδες, καὶ μέχρι σήμερον ἡ ὑποταγὴ τῶν καταίκων πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς των ὑφίσταται, ἂν καὶ ἡ ἐπαρχία πρὸ πολλοῦ ἀποτελῇ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ ἔχῃ νομάρχας, ἐπάρχους, δημάρχους καὶ ἄλλους κυβερνητικοὺς ὑπαλλήλους. Σήμερον πολλοὶ τῶν πύργων τούτων κατέρρευσαν καὶ τὰ ἐρείπια αὐτῶν ἐπιστέφουσι τὰ ὑψώματα, ὡς μάρτυρες τῶν παρελθόντων χρόνων· ἐντὸς δὲ αὐτῶν ἔχουσι τὴν κατοικίαν των ἀρπακτικὰ πτηνά.

Ὁ χαρακτὴρ τῶν Μανιατῶν εἶναι κορίως πολεμικὸς· ὡπλισμένοι περιέρχονται τὴν χώραν των, διότι παρ' αὐτοῖς διατηρεῖται τὸ σύστημα τῆς ἐκδικήσεως, ὡς ἐν Κορσικῇ. Ἐνίοτε ἡ ἐλαχίστη αἰτία, ἡ κλοπὴ αἰγός, ἡ ἐκκοπὴ δένδρου, παρέχει ἀφορμὴν εἰς μακροχρόνιον ἔχθραν, μεταδιδομένην ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, παρ' οἷς τὸ αἴσθημα τοῦτο τὸ ἱπποτικὸν εἶναι τοσοῦτον ἀνεπτυγμένον, εἶναι εἰς ἄκρον φιλόξενοι. Ἀρκεῖ ἐπιστολὴ ἑνὸς τῶν ἀρχηγῶν, ὅπως δεχθῶσι τὸν τὴν χώραν αὐτῶν ἐπισκεπτόμενον ξένον μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ θέσωσιν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν των, τὰς τροφάς των, τὰ ζῶά των χωρὶς νὰ θελήσωσιν οὐδὲ λεπτὸν νὰ λάβωσιν εἰς ἀμοιβήν. "Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Μάνῃ διαμονῆς μου, γράφει περιηγητὴς Εὐρωπαῖος, διῆλθον ὅλην τὴν χώραν συνοδευόμενος ὑπὸ δεκάδος ὡπλισμένων ἀνδρῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἠθέλησαν νὰ δεχθῶσι παρ' ἐμοῦ ἄλλο τί, ἢ ὀλίγην πυρίτιδα καὶ ὀλίγον καπνόν."

Καὶ αἱ γυναῖκες μετέχουσιν ἐν Μάνῃ τοῦ ἱπποτικοῦ τούτου χαρακτῆρος· πολλάκις ὡπλισμέναι ἠγωνίσθησαν πλησίον τῶν συζύγων καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, ἀποδεικνύουσαι ὅτι εἶναι ἄξιαι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων ἐκείνων Σπαρτιατισσῶν, αἵτινες παρέδιδον εἰς τὰ τέκνα των τὴν ἀσπίδα, λέγουσαι "Ἢ τάν, ἢ ἐπὶ τάν". Ἐπόμενον εἶναι ὅτι τοιαῦτα ἔχουσαι αἰσθήματα καὶ φρονήματα, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δέχονται προσβολὴν ἢ ὕβριν· καὶ ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις διανοεῖται νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰς ἀνοικείως. Γερμανός τις μουσικὸς ἐκ τοῦ εἰς Μάνην ἀποσταλέντος βαυαρικοῦ στρατοῦ θελήσας νὰ εἴπῃ λέξεις τινὰς ἐρωτικὰς πρὸς μίαν κόρην τῆς Μάνης, ἐφονεύθη παρ' αὐτῆς αὐθωρεί.

Τινὲς διαμφισβητοῦσιν εἰς τοὺς Μανιάτας τὴν ἐκ τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν καταγωγήν των· ἀλλ' ὁ χαρακτὴρ αὐτῶν, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα κηρύττουσιν αὐτοὺς στεντορείᾳ τῇ φωνῇ ἀπογόνους τοῦ Λυκόργου καὶ τοῦ Λεωνίδου. Κατὰ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἔλαβόν τὸ ὄνομα τῶν Ἐλευθερο-Λακώνων, διαμείναντες πάντοτε ἀκατάβλητοι καὶ ἀνεξάρτητοι. Τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων παρῴτησαν μόλις ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου (867 μ. Χρ.) ὅτε καὶ ᾐσπάσθησαν τὸν Χριστιανισμόν. Οἱ Σταυροφόροι καταλαβόντες τὴν Πελοπόννησον εὗρον ἐν Μάνῃ πεισματώδη ἀντίστασιν, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγείρωσιν ὀχυρὰ φρούρια πρὸς περιστολὴν τῶν ἀνυποτάκτων χωρικῶν. Τὸ φρούριον τοῦ Μιστρᾶ, ἀνεγερθὲν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Βιλλαρδουΐνου, εἶναι ἓν τῶν προπυργίων τούτων τῆς φραγκικῆς κυριαρχίας. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Φράγκων ἐξηκολούθησαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Μανιατῶν τὸ σύστημα τοῦτο τῆς διοικήσεως, κηρυττόμενοι ἡγεμονίσκοι, λαμβάνοντες τὴν δεκάτην καὶ ἔχοντες ἰδίας σημαίας καὶ οἰκόσημα.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1472 μέχρι τοῦ 1675 ἡ Μάνη ἐκυβερνᾶτο ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῶν Κομνηνῶν, οἵτινες κατέφυγον ἐκεῖ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τραπεζοῦντος. Εἷς τούτων, ὁ Στέφανος Α'., ὅστις ἐτιτλοφορεῖτο "πρωτόγερος" ἤτοι ὁ πρῶτος γερουσιαστὴς τῆς λακωνικῆς γερουσίας, διετηρήθη δημοτικὸς ἐν τῇ ὀρεινῇ χώρᾳ διὰ τὴν ἀνδρίαν του, διὰ τὴν ἔκτακτον αὐτοῦ ῥώμην, καὶ διὰ τὸ κάλλος του. Κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος τούτου ἦτο ὁ Γεώργιος ἐκεῖνος, ὅστις ἐκδιωχθεὶς παρὰ τῶν ἐπαναστατησάντων Μανιατῶν, ἐζήτησεν ἄσυλον μετὰ τῶν ὁπαδῶν του παρὰ τῇ δημοκρατίᾳ τῆς Γενούης, ἥτις τῷ παρεχώρησε γαίας ἐν Κορσικῇ. Οἱ ὑπ' αὐτὸν Μανιᾶται ἐκαλλιέργησαν τὴν χώραν καὶ ἐπεδόθησαν μετ' ἐπιτυχίας εἰς τὴν γεωργίαν. Ὅτε δὲ παρεχωρήθη ἡ Κορσικὴ τῇ Γαλλίᾳ (ἐν ἔτει 1768) οἱ Μανιᾶται συνταχθέντες πρὸς τοὺς Γάλλους παρέσχον αὐτοῖς μεγάλην βοήθειαν εἰς τὴν περιστολὴν τῶν ἀποστασιασάντων κατοίκων καὶ εἰς ἀμοιβὴν ἔλαβον νέας παραχωρήσεις γαιῶν. Ἔκτοτε διατηρεῖται ἐν Κορσικῇ ἡ ἑλληνικὴ αὕτη ἀποικία μὲ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά της, μὲ τὴν γλῶσσάν της, μὲ τὰς παραδόσεις της καὶ μὲ τὴν θρησκείαν της. Τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν, οἵτινες φέρουσι τὸ ὄνομα Στεφανόπουλοι Κομνηνοί (υἱοὶ τοῦ Στεφάνου Κομνηνοῦ) ἀνεγνώρισεν ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΣτ'. ἐν ἔτει 1778 ὡς γνησίους ἀπογόνους τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν "πρωτογερόντων" ἡ Μάνη περιέπεσεν εἰς ἀναρχίαν καὶ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ἦσαν διηνεκεῖς. Κατ' αὐτοὺς διεκρίθησαν οἱ Μούρτζινοι τῆς Ζαρνάτας καὶ οἱ Μαυρομιχάλαι, οἵτινες ἦσαν οἱ ἀνδρειότεροι καὶ ἐπιτυχέστεροι στρατηγοί. Τέλος ὑπερίσχυσαν οἱ Μαυρομιχάλαι, οἵτινες ἀνεκηρύχθησαν οἱ πρῶτοι τῆς Μάνης ἀρχηγοί. Ὁ Ἰωάννης Μαυρομιχάλης ἦτο ὁ ἐν ἔτει 1777 προστατεύσας τὴν ὑποχώρησιν τῶν Ῥώσσων ἐκ τῆς Πελοποννήσου. Ὁ μέγας Ναπολέων, στρατηγὸς ὢν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔγραψε πρὸς τοὺς Μαυρομιχάλας τὴν ἑξῆς ἀξιοσημείωτον ἐπιστολήν, ἥτις ἀποδεικνύει πόσον ὑπελήπτετο αὐτοὺς καὶ ἐν γένει τοὺς Μανιάτας·

"Ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐλευθέρου τῆς Μάνης λαοῦ."

"Πολίτα, ἔλαβον ἐκ Ταργέστης ἐπιστολήν "σου, δι' ἧς μοὶ ἐκφράζεις τὴν ἐπιθυμίαν σου "νὰ φανῇς χρήσιμος εἰς τὴν γαλλικὴν δημοκρα- "τίαν, δεχόμενος τὰ πλοῖα αὐτῆς εἰς τοὺς λιμέ- "νας σου. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τηρήσῃς τὴν ὑπό- "σχεσίν σου ὡς ἐμπρέπει εἰς ἀπόγονον τῶν "Σπαρτιατῶν. Ἡ γαλλικὴ Δημοκρατία δὲν θὰ "φανῇ ἀγνώμων πρὸς τὸν λαόν σου. Τὸ κατ' ἐμέ, "εὐχαρίστως θὰ δεχθῶ τὸν ἀπεσταλμένον σου "καὶ εὔχομαι ἐγκαρδίως, ὅπως ἡ καλὴ ἁρμονία "διατηρῆται πάντοτε ἀκμαία μεταξὺ τῶν δύο "φιλελευθέρων ἡμῶν ἐθνῶν. Χαῖρε, ἀδελφέ.

Βοναπάρτης."

*) Ὁ Κύριος δίδωσιν ἐντολὴν τοῖς ἀγγέλοις νὰ ἐπιμεληθῶσι τὸ "μέλλον εἶναι", ἤτοι τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δημιουργίας.

**) Φέδερ ἐλέγετο ὁ Βαυαρὸς στρατηγός, ὅστις ἐσταλὴ κατὰ τῆς Μάνης.

*) Ἀποδεικνύει τοῦτο τὴν μεγάλην περιφρόνησιν τῶν Μανιατῶν κατὰ τῶν Βαυαρῶν.

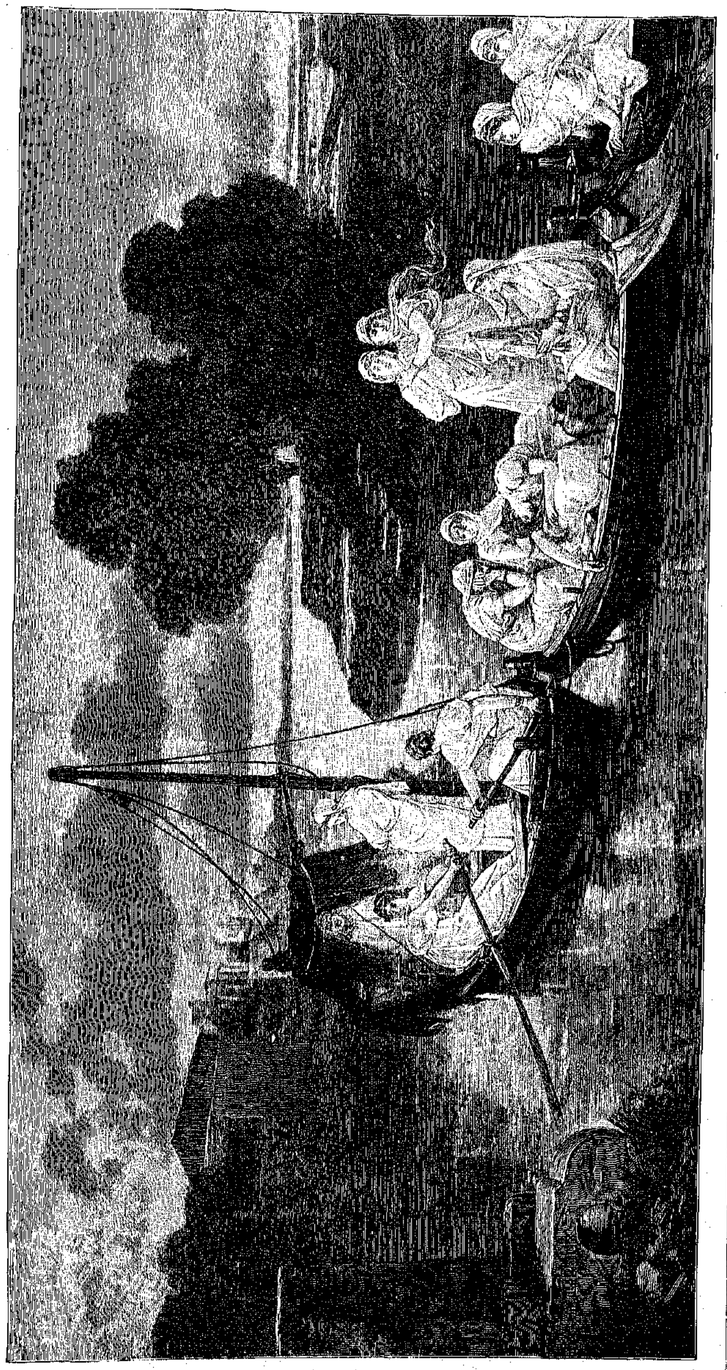

Α ΕΣΠΙΔΕΣ ΦΕΥΓΟΥΣΑΙ ΕΚ ΡΩΜΗΣ.
Εἰκὼν τοῦ Le Roux.

ΕΥΡΥΠΥΛΗ.

Σαμιακὸν Διήγημα ὑπὸ Φ.

(Συνέχεια.)

Γ'.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ Πολυκράτους; μεγάλη, ἤδη ἀπεκράτει κίνησις. Μεγάλαι καὶ πολυπληθεῖς λυχνίαι ἐπὶ ὑψηλῶν κηροπηγείων καὶ ἀπὸ τῶν τοίχων ἀνηρτημέναι ἐπέχεον ἄπλετον φῶς ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ πολυτελεῖ αἰθούσῃ. Μικρὸς πρόδομος, κεκοσμημένος δι' εὐωδῶν ἀνθέων ἠνοίγετο πρὸς τὸν κῆπον, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ κυπαρίσσων δενδροστοιχίαι ἐφωτίζοντο μαγικῶς ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ προδόμου ὑπῆρχε μικρὸς πίδαξ, ἐξ οὗ ἀνεπήδων ἀρώματα τῆς Συρίας πληροῦντα τὴν αἴθουσαν γλυκείας ὀσμῆς.

Πέρσαι δοῦλοι παρέθετον εἰς τὴν τράπεζαν τὰ ἀπανωτέρα ἐδέσματα, ἐν ᾧ ὁ οἰνοχόος ἐπλήρου τοὺς κρατῆρας οἴνου λεσβίου ἀπὸ ἀργυροῦ ἀμφορέως.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν ἤδη κατακεκλιμένοι περὶ τὴν τράπεζαν ἐπὶ μαλακῶν ἀνακλίντρων· μεταξὺ τούτων ἦτο ὁ Ἀνακρέων καθήμενος πλησίον τῆς Ναννοῦς, μελανοφθάλμου Λεσβίας, ὁ στρατηγὸς Ἀντίοχος, ὅστις εἶχε παρ' αὐτῷ νεάνιδα Σαμίαν, Ἠλέκτραν καλουμένην, ὁ ἀξιωματικός, ὁ τὴν ἀνακτορικὴν φρουρὰν διοικὼν καὶ ὁ στόλαρχος.

Ὁ Πολυκράτης εὑρίσκετο παρὰ τὴν Εὐρυπόλην, τὴν ξανθόκομον ἐκείνην καλλονήν, ἥτις εἶχεν ἑλκύσει εἰς ἑαυτὴν τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ἥτις ἐπωφελεῖτο τῆς χάριν ἐμπορίας εἰς Σμύρνην ἀπουσίας τοῦ συζύγου της, ὅπως τέρψῃ διὰ τῆς παρουσίας της τὸν θαυμάζοντα αὐτὴν ἡγεμόνα.

Μία θέσις παρὰ τὴν τράπεζαν ἦτο ἔτι κενή, ὅτε ἤρξατο τὸ δεῖπνον.

— Ποῦ εἶναι ὁ Μαιάνδριος; εἶπεν ὁ Ἀνακρέων· φαίνεται, ὦ Πολύκρατες, ὅτι ἐλησμόνησε τὴν εἰς τὸ δεῖπνον πρόσκλησίν σου.

— Ὄχι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Πολυκράτης εὐθύμως. Αἰωνίως θὰ καταφέρεσθε σεῖς οἱ δύο; Ἀπορῶ πῶς δὲν εἶπες, ὅτι ὁ Μαιάνδριος ἔχων συνέντευξιν μετὰ εὐειδοῦς τινος κόρης, ἐλησμόνησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς τὰ πρὸς τὸν ἡγεμόνα καθήκοντά του. Πλὴν ἂς ἀφήσωμεν τοὺς ἀστεϊσμούς. Ὁ Μαιάνδριος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Σπαρτιατῶν θὰ εἶχε βεβαίως νὰ διεκπεραιώσῃ σπουδαίας τινὰς ἐπιστολάς, περὶ ὧν σύ, ὁ ἐλαφρὸς ποιητής, οὐδὲ ἰδέαν ἔχεις. — Πλήν, ἰδοὺ αὐτός, ὅπως διὰ τῆς παρουσίας του σὲ διαψεύσῃ.

Ὁ Μαιάνδριος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν σκυθρωπὸς καὶ ὠχρὸς τὴν ὄψιν.

— Ἔχεις δίκαιον, ὦ ἄναξ, εἶπεν ὁ Μαιάνδριος εἰσερχόμενος, ἔγραφα εἰς Μιτυλήνην, ὡς μὲ διέταξας, ὅπως τὰ ἐκεῖ εὑρισκόμενα πλοῖα ἐπανέλθωσι τὸ ταχύτερον εἰς Σάμον.

— Σ' εὐχαριστῶ, Μαιάνδριε, ἐπὶ τῇ μερίμνῃ ταύτῃ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῆς πατρίδος. — Πλὴν τώρα λησμόνησον τὴν ἐργασίαν, διότι σήμερον μετὰ τὰς ζωφερὰς ἡμέρας τοῦ ἀποκλεισμοῦ δικαιούμεθα νὰ εὐθυμήσωμεν. Οὐδέποτε ἠσθάνθην τοσαύτην χαρὰν καὶ εὐθυμίαν ὅσην σήμερον — πλὴν ὄχι· καὶ τότε ὅτε ὁ δυστυχὴς Ἄμασις εὑρίσκετο ἐνταῦθα καὶ ὁ ἁλιεὺς μοὶ ἔφερε τὸν δακτύλιον, ὃν εὗρεν ἐν τῷ σώματι τοῦ ἰχθύος, προχοθάνθην ἐπίσης ὅτι μεγάλη ἀπέκειτό μοι εὐδαιμονία. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ πρόρρησις τοῦ Αἰγυπτίου δὲν ἐπληθεύσεν. Εἶσέτι εἶμαι ἀγαπητὸς τοῖς θεοῖς, οἵτινες οὐδέποτε μ' ἐγκατέλειπον, ἐν ᾧ ὁ Ἄμασις πρὸ τεσσάρων ἤδη ἐτῶν σκέπεται ἐν τοῖς Ἠλυσίοις πεδίοις περὶ τοῦ φθόνου τῶν θεῶν. Ἤδη ὅμως τιμήσατε πάντες τοὺς ἐκ Λυδίας μαγείρους μου!

Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἡγεμὼν κατεκλίθη καὶ ἀμέσως ἔδραμον τρεῖς ἔφηβοι, εὐειδεῖς τὴν ὄψιν καὶ χαρίεντες τὴν μορφήν, ὅπως ὑπηρετήσωσιν αὐτόν. Οἱ τρεῖς οὗτοι νεανίαι ἦσαν ὁ μελανόθριξ Κλεόβουλος, ὁ ὡραῖος Σμέρδις, ὃν οἱ ἐν Θρᾴκῃ Ἕλληνες προσέφερον δῶρον τῷ Πολυκράτει, καὶ ὁ ὡς αὐλητὴς καὶ χορευτὴς διαπρέπων Βάθυλλος. Καὶ οἱ τρεῖς ἐφόρουν ἐλαφροὺς ῥοδοχρόους χιτῶνας, εἶχον ζώνην περὶ τὸν χιτῶνα καὶ στέφανον ἐξ ἀνθέων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καὶ ποτὲ μὲν προσέφερον τῷ ἡγεμόνι νέον πινάκιον, ποτὲ δὲ ἐπλήρουν τὸν κρατῆρά του οἴνου, τὸν ὁποῖον ὁ ἡγεμὼν ἐδέχετο καὶ ἐπένου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀνακρέων ἔλεγε στίχους τινὰς ἢ ἐνεκωμίαζε τοὺς ὑπηρετοῦντας παῖδας, οὓς ἐκάλει Ἔρωτας καὶ Χάριτας.

Ἤδη εἶχε παρατεθῆ ὁ ζωμὸς καὶ ὡραιότατος τόνος ὀπτός, ὅτε ὁ θυρωρὸς εἰσῆλθε καὶ ἐψιθύρισέ τι εἰς τὸ οὖς τοῦ παρὰ τὴν θύραν ἱσταμένου Βαθύλλου, ὅστις ἀμέσως προσῆλθε τῷ ἡγεμόνι καὶ τῷ ἀνήγγειλέ τι.

— Ἄς ἔλθῃ ἄνευ ἀναβολῆς, διέταξεν οὗτος ἠχηρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ ἐν ᾧ ὁ θυρωρὸς ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, ἠγέρθη ὁ Πολυκράτης καὶ εἶπεν ὑψῶν τὸν κρατῆρά του.

— Ἡ εὐτυχία, ἰδοὺ μοι ἀνήγγειλον οἱ θεοί, πλησιάζει. Πέρσης ἀπεσταλμένος ἔρχεται, ὅπως διαπραγματευθῇ μετ' ἐμοῦ, καὶ οὐδόλως ἀμφιβάλλω ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις αὗται θέλουσιν ἀποβῆ πρὸς ὄφελος ἐμοῦ καὶ πρὸς δόξαν τῆς Σάμου. — Πάντες λοιπὸν ἂς κενώσωμεν τοὺς κρατῆρας καὶ ἂς προσφέρωμεν σπονδὰς εἰς τὴν εὔνοιαν τῆς Τύχης καὶ εἰς τὴν Σαμίαν ἡμῶν Ἥραν!

Καὶ ἐκένωσε τὸν κρατῆρά του ἀπνευστί. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν νέος Πέρσης πολυτελῶς ἐνδεδυμένος μετὰ ποικιλοχρόου χιτῶνος, ἐρυθρῶν πεδίλων καὶ στενῶν περισκελίδων, ὅστις ὑποκλιθεὶς πολλάκις ἐδαφαίως προσῆλθε τῷ Πολυκράτει, ἠσπάσατο τὸ ἔνδυμά του καὶ ἐξεγαγὼν ἐκ τοῦ κόλπου του κύλινδρον ἐπιστολικὸν εἶπεν·

— Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Μόρσος, ὁ υἱὸς τοῦ Γόγου· ἔρχομαι δὲ ἐκ τῆς παρὰ τὸν Μαίανδρον Μαγνησίας καὶ εἰμὶ ἐντεταλμένος παρὰ τοῦ κυρίου μου τοῦ σατράπου τῶν Σάρδεων Ὀροίτου νὰ σοὶ ἐγχειρίσω τὸ γράμμα τοῦτο.

Ὁ Πολυκράτης εἰπὼν αὐτῷ νὰ κατακλιθῇ ἐν τῇ παρὰ τὸν Μαιάνδριον κενῇ θέσει, καὶ διατάξας τοὺς δούλους νὰ τῷ παραθέσωσι τροφὰς καὶ οἶνον, ἀνέγνωσε τὸ ἑπόμενον γράμμα·

"Ὁ Ὀροίτης τάδε λέγει τῷ Πολυκράτει.
"Ἀκούω ὅτι μεγάλα μελετᾷς, ἀλλ' ὅτι σοὶ
"ἐλλείπουσι τὰ ἀναγκαῖα χρήματα, ὅπως τὰ
"ἐκτελέσῃς. Ἐὰν ἀκολουθήσῃς τὴν συμβουλήν
"μου θὰ αὐξήσῃς τὴν ἐξουσίαν σου καὶ θὰ σώ-
"σῃς καὶ ἐμέ· διότι ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπι-
"βουλεύεται φανερὰ τὴν ζωήν μου. Σὺ σῶσόν
"με, καὶ ἐγὼ θέλω διανέμει μετὰ σοῦ τοὺς
"θησαυροὺς τῆς Περσίας, οὗ ὧν θὰ κατασταθῇς
"ἄρχων ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἐὰν ὅμως δὲν
"πιστεύῃς ὅσα σοὶ λέγω περὶ τῶν ἐν Περσίᾳ
"θησαυρῶν, ἀποστειλον πρὸς ἐμὲ ἄνδρα τῆς
"ἐμπιστοσύνης σου, ὅπως τοὺς ἐπιδείξω αὐτῷ."

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Πολυκράτους ἐσπινθηροβόλουν· τὸ πρόσωπόν του, ζωηρότερον γενόμενον ἐκ τοῦ οἴνου, κατέστη καταπόρφυρον.

— Καὶ πότε ὀφεῖλω νὰ δώσω ἀπάντησιν τῷ σατράπῃ κυρίῳ σου; ἠρώτησε τὸν Μόρσον.

— Αὔριον πρέπει ν' ἀπέλθω ἐντεῦθεν, διότι ἡ ἀνάγκη ἐπείγει καὶ ὁ Ὀροίτης δὲν δύναται ν' ἀναμείνῃ τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἄφιξιν τοῦ Καμβύσου. Ἤλπιζον ἤδη τὴν πρωΐαν ν' ἀφιχθῶ ἐνταῦθα, ἀλλ' ὁ ἐναντίος ὀρρῶδες ἠνάγκασεν ἡμᾶς νὰ διατοιχήσωμεν, ὅπερ ἐβράδυνε τὸν διάπλουν.

— Μαιάνδριε, τί δεῖ γενέσθαι; εἶπεν ὁ ἡγεμών. Θέλεις νὰ μεταβῇς εἰς Μαγνησίαν, ὅπως ἐγχειρίσῃς γράμμα ἐκ μέρους μου καὶ ἴδῃς τοὺς σωροὺς τοῦ Περσικοῦ χρυσοῦ;

— Ἐὰν ὁ ἄναξ τὸ ἐπιθυμῇ, ἀπήντησεν ὁ σύμβουλος, γενήσεται οὕτω.

— Ἔστω· γράψε εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸν σατράπην ὅτι πέμπω σε, τὸν πιστότατον τῶν ὑπηρετῶν μου, εἰς Μαγνησίαν, πρὸς ἐξέτασιν τῆς περσικῆς προτάσεως.

— Θέλω πράττει καθὰ κελεύεις· σὲ παρακαλῶ μόνον, ὦ ἄναξ, ἀπὸ τοῦδε νὰ μοὶ χορηγήσῃς ἄδειαν, ὅπως σήμερον ἀκόμη ἑτοιμάσω τὸ γράμμα.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Πολυκράτης· εἶσαι ἐλεύθερος.

Ὁ Μαιάνδριος ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ οἴκημά του, μετέβη προηγουμένως πρὸς τὸ ἀρχαῖον τεμένος τοῦ μεγάρου καὶ ἐπὶ πολὺ ἔστη κάτωθεν πεφωτισμένου παραθύρου, μεθ' ὃ ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς ἀπεσύρθη.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μαιανδρίου ἡ φαιδρότης καὶ ἡ εὐθυμία ἐγένετο θορυβωδεστέρα. Ὁ Πολυκράτης ἦτο ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν θησαυρῶν τῆς Περσίας καὶ τὴν χαρὰν ταύτην ἀπεδείκνυε κενῶν τὰ κύπελλα τοῦ οἴνου τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἡγεμόνος ἐμμοῦντο καὶ οἱ λοιποὶ συνδαιτυμόνες. Μετὰ τὸ ἐπιδόρπιον ἐγένοντο δύο παραστάσεις, καὶ πρῶτον μὲν ἐχόρευσαν ὁ Σμέρδις καὶ ὁ Κλεόβουλος διαφόρους χορούς, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐλοῦ τοῦ Βαθύλλου· εἶτα δὲ ἐνεφανίσθη αὐλήτρια συνοδεύουσα τὸν χορὸν τοῦ Βαθύλλου, ὅστις μετὰ πολλῆς ζωηρότητος ἐπεδείξε διαφόρους ὀρχηστικὰς κινήσεις. Οἱ πλεῖστοι τῶν συνδαιτυμόνων ἠγέρθησαν τῶν ἀνακλίντρων, ὅπως καλλίτερον παρακολουθήσωσι τὸν χορόν· ὁ Ἀνακρέων ἰδίως δὲν ἔπαυεν ἐξυμνῶν διὰ στίχων καὶ ποιημάτων τὴν τέχνην τῶν παίδων καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ ὁ ἡγεμὼν προσέφερεν εἰς ἕκαστον τῶν τριῶν παίδων πολύτιμον ψέλλιον, εἰς δὲ τὴν αὐλητρίδα πολυτελὲς περιδέραιον.

Τέλος ὁ Πολυκράτης διέταξε τὴν Εὐρυπόλην νὰ καταλάβῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Πέρσου ξένου τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Μαιανδρίου, καὶ τοῦτο ἔπραξεν ἡ Εὐρυπόλη ἠναγκασμένη μόνον καὶ μετὰ φανερᾶς δυσαρεσκείας. Ὁ ἡγεμὼν παρεκάθησε καὶ συναμίλησεν ἐπὶ πολὺ μετὰ τῆς Λυδίας Ναννοῦς, ἥτις ἤδη τὸ πρῶτον εἶχε προσκληθῆ εἰς τὸ μέγαρον. Ἡ πονηρὰ Ναννώ, γυνὴ φιλάρεσκος εἰς ἄκρον, ἄριστα ἐπίστατο τὴν τέχνην νὰ ἐκκαίῃ τὸ πάθος παρὰ τῷ ἡγεμόνι, ἡ δὲ παρηγκωνισμένη Εὐρυπόλη παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός της τὰ τεχνάσματα τῆς ἀντιζήλου, χωρὶς νὰ δίδῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸν ξένον γείτονά της, ὅστις μόλις ἐνόει τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζεν αὐξάνουσαν ψυχρότητα, τέλος δὲ ἠγέρθη καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἡγεμόνα, εἶπε·

— Θ' ἀπέλθω, ἄναξ, διότι ἡ νὺξ ἐπῆλθε καὶ ἐλπίζω ὅτι συγκατατίθεσαι εἰς τοῦτο.

— Ἀπελθε, ἀπεκρίθη ὁ Πολυκράτης, ἀπελθε εἰς τὴν οἰκίαν σου ὅπως ἀναπαυθῇς.

Τὸ πρόσωπον τῆς Εὐρυπόλης ἐγένετο καταπόρφυρον ἐξ ὀργῆς καὶ φθόνου. Ἄνευ ἀποχαιρετισμοῦ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἥρπασεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ δούλου της τὸ ἱμάτιον, περιτυλίχθη ἐν αὐτῷ καὶ ἀνεχώρησε βήματι ταχεῖ τοῦ μεγάρου.

— Ὁ προδότης! ἐψιθύρισεν ἀναχωροῦσα· νὰ μὲ παραμελήσῃ χάριν τῆς Λυδίας ταύτης!... Πλὴν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὅτε θ' ἀναμνησθῇ τῆς στιγμῆς ταύτης!

Ἐκάθισαν μελετῶσαι διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν της. Αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι. Τέλος εὑρέθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας της καὶ ῥίγος κατέλαβεν αὐτὴν ἰδοῦσαν φῶς ἐν αὐτῇ. Μόλις δὲ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸν πρόδομον, ὅτε ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν της ὁ σύζυγός της Ἀρτέμων. Ἦτο οὗτος ἀνὴρ δυσειδής, στεάχρους τὴν ὄψιν καὶ βάναυσος τοὺς τρόπους. Ὁ Ἀρτέμων ἐπανῆλθε ταχύτερον ἢ ὅ,τι περιεμένετο, ἐπιβάς τοῦ πλοίου τοῦ κομίσαντος εἰς Σάμον τὸν Πέρσην ἀπεσταλμένον.

— Ἤλθες, πτηνόν μου; εἶπε μετὰ εἰρωνικοῦ μειδιάματος πρὸς τὴν σύζυγόν του. Φαίνεται ὅτι ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου δὲν ὑπέφερες πολὺ ἐκ τῆς μονοτονίας... Αἴ! τὸ πρόσωπόν σου εἶναι ζωηρόν, οἱ ὀφθαλμοί σου σπινθηροβολοῦσιν. Οὐδέποτε εἶδον αὐτοὺς τοσοῦτον ἀπαστράπτοντας! Καὶ πόσον ὡραίαν εὐωδίαν ἀποπέμπεις! Φέρεις μεθ' ἑαυτῆς τὰ ἀρώματα ὅλα τῆς Συρίας. Καὶ τὸ στόμα σου ξηρὸν δὲν ἔμεινε βεβαίως, διότι εἰς θημάτων ἀποστασιν αἰσθάνομαι τὴν ὀσμὴν τοῦ Λεσβίου οἴνου!

Καὶ ταῦτα λέγων ἥρπασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τῇ ἀρῆρεσε μὲ βιαίαν κίνησιν τὸ καλύπτον τὴν κεφαλὴν καὶ τράχηλον ἱμάτιόν της, καὶ ἀπεκάλυψε τὸ πολύτιμον περιδέραιον.

— Ἀ! μὲ τὸ ἐλαφρὸν τοῦτο ἔνδυμα, καὶ τὸ πολύτιμον τοῦτο περιδέραιον φέρουσα μετέβης παρὰ τῷ φίλῳ σου!... Ἡ ἑορτὴ ἦτο βεβαίως μεγαλοπρεπής! Περὶ τούτου δὲν ἀμφιβάλλω... Ἀφαίρεσον ἀμέσως τὸ περιδέραιον, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐδώρησα, προσέθηκεν ὁ Ἀρτέμων μετὰ βραγχνῆς φωνῆς καὶ ἔξελθε ἀμέσως τῆς οἰκίας μου! Δὲν θέλω ν' ἀποκτήσω τέκνον, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἐνομάσει τὴν μητέρα του ἑταίραν!

Πλήρης ὀργῆς τῇ ἀπέσπασε τὸ περιδέραιον καὶ τὰ ἄλλα κοσμήματα καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἐκβάλῃ τὴν Εὐρυπόλην ἐκτὸς τῆς θύρας, ὅτε αὕτη κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Συγχώρει, Ἀρτέμων, συγχώρει! ἐφώναζεν· Εὐσπλαγχνίσου μοι! Θὰ σοὶ ᾖμαι πιστὴ καθ' ὅλον τὸν βίον· πάντα θὰ ἐκτελῶ, ὅ,τι μὲ προστάξεις. Εὐσπλαγχίσου μὲ ἀκόμη τὴν φορὰν ταύτην!

Ὁ Ἀρτέμων ὅμως οὐδὲ κὰν ἐπροσέχεν εἰς τοὺς λόγους της, ἀλλ' ἁρπάσας αὐτὴν ἀπὸ τῶν χειρῶν της, αἴτινες περιέβαλλον τὰ γόνατά του, τὴν ἔσυρεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐκεῖ τὴν ἐγκατέλειπε χαμαί, αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ἔκλεισε μετὰ πατάγου τὴν θύραν.

Ταῦτα πάντα τοσοῦτον αἰφνιδίως ἐνέσκηψαν κατὰ τῆς Εὐρυπόλης, ὥστε αὕτη σχεδὸν λιπόθυμος ἔμεινεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὁ σύζυγός της, συνήθως ἀσκημμένος καὶ βραδὺς εἰς τὰς ἀποφάσεις του, ἐνήργησε μετὰ τοσαύτης βίας καὶ αὐστηρότητος, ὥστε ὁ δεσμὸς ἐφαίνετο αὐτῇ διαρηχθεὶς διὰ παντός. Εἴτε ὑπέθεσεν ὁ Ἀρτέμων ποῦ διῆλθε τὴν ἑσπέραν της, εἴτε ἔλαβε νύξεις περὶ τούτου διά τινος προδόσαντος αὐτήν, ἡ Εὐρυπόλη περὶ τούτου δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῇ. Ἐγερθεῖσα τέλος καὶ ἄρδουα χύνουσα δάκρυα ἐσκέπτετο ποῦ νὰ μεταβῇ καὶ ἔλαβε βήματι βραδεῖ καὶ συνεταλμένῳ τὴν πρὸς τὸ ἡγεμονικὸν μέγαρον ἄγουσαν ὁδόν.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ παρίστατο ἤδη ἡ τελευταία σκηνή· ὁ Πολυκράτης, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ οἴνου, ἔκειτο πλησίον τῆς Ναννοῦς, ὁ Πέρσης ἀπεσταλμένος ἐξηκολούθει πίνων καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ συνδιελέγοντο ἐν μέθῃ καὶ οὗτοι διατελοῦντες μετὰ τῆς ὡραίας αὐλητρίδος. Ὁ Ἀνακρέων εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς τὸν κοιτῶνά του. Εἰσελθὼν τότε θυρωρὸς τις ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ Πολυκράτους.

— Πῶς; ἀνεφώνησεν ὁ ἡγεμὼν τραυλίζων, ἡ Εὐρυπόλη εἶναι ἐδῶ; Ἡ οἰκία της εἶναι κεκλεισμένη;... Ἄς ἔλθῃ.

— Ὄχι, ὄχι, παρετήρησεν ἡ Ναννώ· τί ζητεῖ ἐνταῦθα ἡ Εὐρυπόλη. Ἄφες αὐτήν!

Καὶ ἐφίλησε τὸν Πολυκράτη. Ὁ θυρωρὸς ἐξῆλθεν.

Ἡ Εὐρυπόλη, ἐκδιωχθεῖσα καὶ ἐκ τοῦ μεγάρου, κλαίουσα ἐξ ὀργῆς καὶ καταισχύνης περιεπλανᾶτο διὰ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὰς ὁδούς. Αἴφνης τῇ ἐπῆλθεν νέα ἰδέα. Ὁ Πέρσης ἀπεσταλμένος ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπιοῦσαν. Βεβαίως ὁ Πέρσης ἤθελε τὴν συμπαραλάβει μετ' αὐτοῦ. Διηυθύνθη πρὸς τὸν λιμένα ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ εὕρῃ τὸ ξένον πλοῖον. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πλοῖον τοῦτο εἶχον ἀφιχθῆ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἄλλα πλοῖα, τὰ ὁποῖα περιέμενον τὴν ἄρσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ. Ἑπομένως εἰς μάτην ἀνεζήτησε τὸ περσικὸν πλοῖον, καὶ ἀπαυθήσασα ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ μέχρι τῆς πρωΐας, ὅτε θὰ ἐζήτει παρὰ τοῦ λιμενάρχου θετικωτέρας πληροφορίας. Ἀλλὰ τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς τὴν ἠνάγκασε μετ' ὀλίγον νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἐντὸς μικρᾶς λέμβου, παρὰ τὴν προκυμαίαν, ἔνθα καὶ περιέπεσεν εἰς ὕπνον τεταραγμένον.

Ὅτε δὲ ἠγέρθη ἦτο πλέον ἡμέρα. Ὁ λιμενάρχης τῇ ἔδωκε τὰς ζητουμένας πληροφορίας, καὶ ἡ Εὐρυπόλη ἐπεβιβάσθη τοῦ περσικοῦ πλοίου, ὅπου ἐδέχθησαν αὐτήν, ἀφ' οὗ εἶπεν ὅτι ὁ Μόρσος αὐτὸς τῇ παρήγγειλε νὰ ἐπιβιβασθῇ. Μετά τινας ἡμέρας ἦλθε καὶ ὁ ἀπεσταλμένος, τοῦ ὁποίου ἡ ὠχρότης καὶ οἱ βεβαρυμένοι ὀφθαλμοὶ ἐνέφαινον τὴν κραιπάλην τῆς παρελθούσης νυκτός. Ἡ Εὐρυπόλη τῷ ἀπηύθυνε τὴν παράκλησίν της, ἥτις καὶ ἐγένετο δεκτή, καὶ ἡ ἐγκαταλελειμμένη γυνὴ ἔλαβεν ὡς κατάλυμμα μικρὸν κοιτωνίσκον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἔνθα καὶ μετ' οὐ πολὺ εἰς τῶν δούλων παρέθεσε τὸ πρόγευμα.

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ἐπέβη τοῦ πλοίου καὶ ὁ σύμβουλος Μαιάνδριος παρακολουθούμενος ὑπὸ δούλου φέροντος ἐντὸς κομψῆς δερματίνης θήκης τὸ γράμμα τοῦ ἡγεμόνος. Αἱ ἄγκυραι ἀνεσύρθησαν καὶ τὸ πλοῖον ἀθούμενον ὑπὸ ὀρίου ἀνέμου ἔπλευσε πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ Μαιάνδριος καθ' ὅλον τὸν διάπλουν δὲν εἶδε τὴν Εὐρυπόλην, ἥτις κατὰ διαταγὴν τοῦ Μόρσου ἔμεινε κεκλεισμένη, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν πάντες ἀπεβιβάσθησαν, ὅπως ἐπιδῶσι τῶν περιμενόντων αὐτοὺς ἵππων, καὶ μεταβῶσιν εἰς τὴν Μαγνησίαν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΑΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑι.

(Μετὰ εἰκόνος, ὁρα σελ. 360.)

Τὸ ἔθιμον τῶν ταυρομαχιῶν, τῶν ἀγώνων ὅλη. ἀνθρώπων κατὰ ταύρων πρὸς διασκέδασιν τοῦ λαοῦ, εἶναι ἀρχαῖον· ἐπεκράτει τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἤδη Ἕλλησιν, ἰδίως ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Σήμερον ἀποτελοῦσι μίαν τῶν δημοτικωτέρων διασκεδάσεων τοῦ ἱσπανικοῦ λαοῦ, καὶ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη εἰσήχθησαν καὶ, ὡς μὴ ὤφειλε, ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Κάρολος ὁ Δ'. κατήργησε τὰς ταυρομαχίας, ἀλλ' ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρώτου Ναπολέοντος, ἐσυστήθησαν πάλιν ἕνεκα λόγων πολιτικῶν.

Αἱ ταυρομαχίαι ἐγίνοντο συνήθως κατὰ μεγάλας καὶ ἐπισήμους βασιλικὰς ἑορτάς. Σύνηθες ἦτο κατὰ τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως ἢ τοῦ διαδόχου τῆς Ἱσπανίας νὰ τελῶνται ταυρομαχίαι ἐν τῇ μεγάλῃ πλατείᾳ τῆς Μαδρίτης, ὅτε οἱ ἐπισημότεροι τῶν εὐγενῶν ἀνελάμβανον τὸ μέρος τῶν ταυρομάχων. Σήμερον αἱ ταυρομαχίαι παρίστανται εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τοῦ βασιλείου, καὶ τὴν παράστασιν ἀναλαμβάνουσιν ἰδιῶται ἢ καὶ ἑταιρίαι. Ἐν Μαδρίτῃ καθ' ὅλον τὸ θέρος ἐκτελοῦνται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ταυρομαχίαι ὑπὲρ τοῦ νοσοκομείου· ἡ παράστασις γίνεται ἐν ἀμφιθεάτρῳ, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι καὶ θεωρεῖα καὶ ἕδραι. Τοιαῦτα ἀμφιθέατρα εὑρίσκονται εἰς ὅλας τὰς μεγαλειτέρας πόλεις· τὸ δὲ μέγιστον πάντων, χωρητικότητος 20 χιλιάδων θεατῶν, εἶναι ἐν Σεβίλλῃ. Τοῦτο καὶ περιστᾷ ἡ παρατεθειμένη εἰκών. Οἱ ταυρομάχοι (toreadores ἢ toreros), οἵτινες ὡς ἐπάγγελμα ἔχουσι τοὺς ἀγῶνας τούτους, μεταβαίνουσιν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον ἐν ἐπισήμῳ πομπῇ προπορευομένου ὑπαλλήλου τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς. Ἐπὶ κεφαλῆς ἔρχονται οἱ λογχοφόροι (picadores) ἔφιπποι καὶ ἀρχαίαν ἱσπανικὴν στολὴν περιβεβλημένοι, οἵτινες ἐν τῷ θεάτρῳ λαμβάνουσι θέσιν ἐν τῷ κέντρῳ καὶ κατέναντι τῶν θέσεων, ἐν αἷς εὑρίσκονται οἱ ταῦροι. Ἕπονται οἱ σημαιοφόροι (banderilleros ἢ chulos) κεκοσμημένοι διὰ ποικιλοχρόων ταινιῶν καὶ κρατοῦντες ἐν χερσὶ μακρόν, μεταξωτὸν μασχαλιστῆρα· τέλος πορεύονται οἱ ἐιφοφόροι (espadas), οἱ κυρίως ταυρομάχοι, κρατοῦντες ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ γυμνὸν ἔιφος, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ τεμάχιον μεταξωτοῦ ὑφάσματος ζωηροῦ κοκκίνου χρώματος, muleta καλούμενον.

Ἅμα ὁ δημοτικὸς ὑπάλληλος δώσῃ τὸ σημεῖον, ἀπολύεται ὁ ταῦρος· οἱ λογχοφόροι ἐκτελοῦσι τὴν πρώτην κατ' αὐτοῦ ἔφοδον, πειρῶνται νὰ κεντήσωσι τὸν ταῦρον εἰς τὸν ὦμον καὶ ὑποχωροῦσιν ὅταν τὸ ζῶον ὁρμήσῃ καὶ πληγώσῃ τὸν ἵππον των. Προσέρχονται τότε οἱ σημαιοφόροι, ῥίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ταύρου τοὺς μασχαλιστῆράς των καὶ διαφεύγουσι ὑπερπηδῶντες τὸν ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ φράκτην. Εἰς τῶν λογχοφόρων πλησιάζων ζητεῖ ν' ἀποσπάσῃ τὸ ζῶον ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου

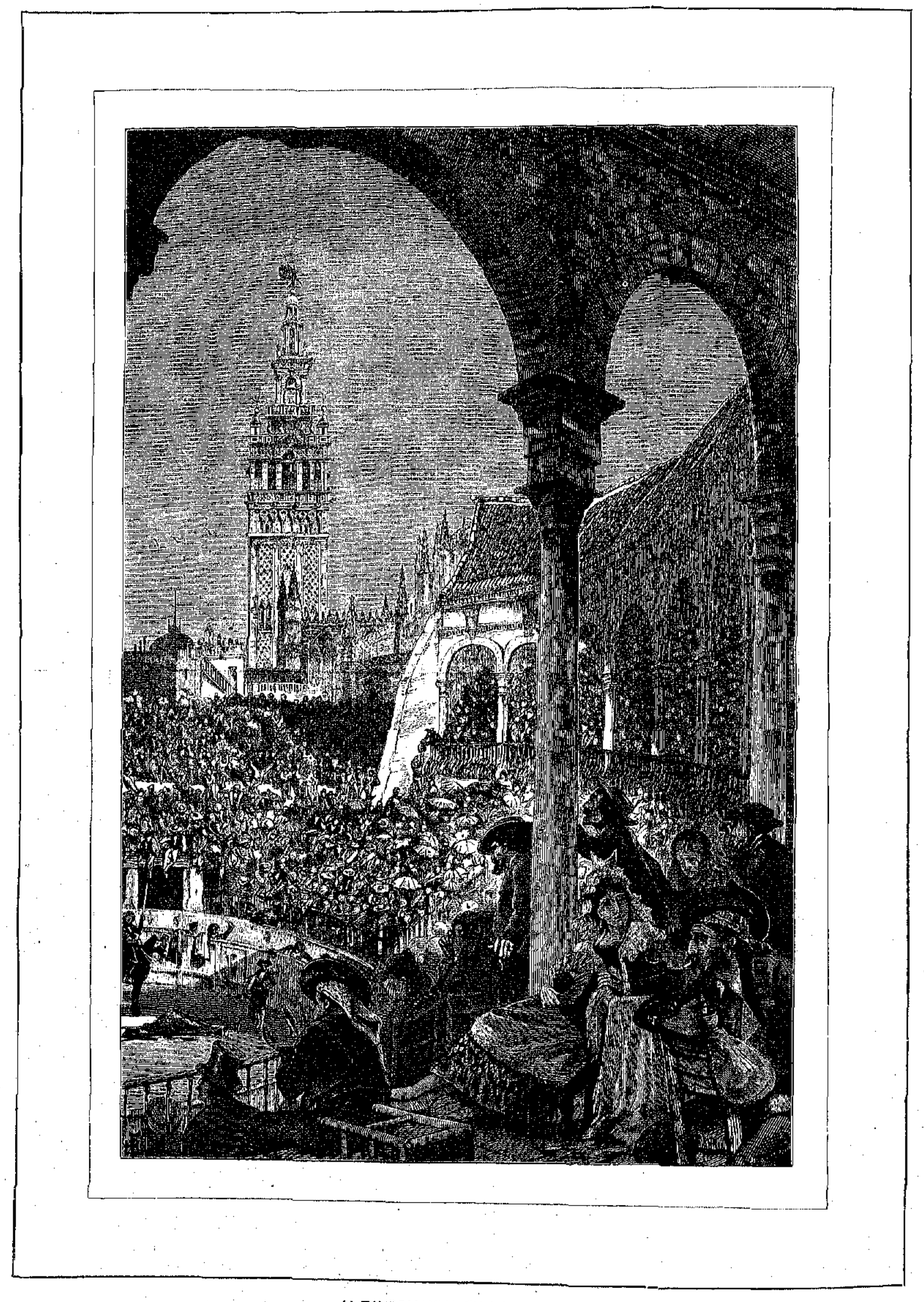

Αἱ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑΙ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑι.

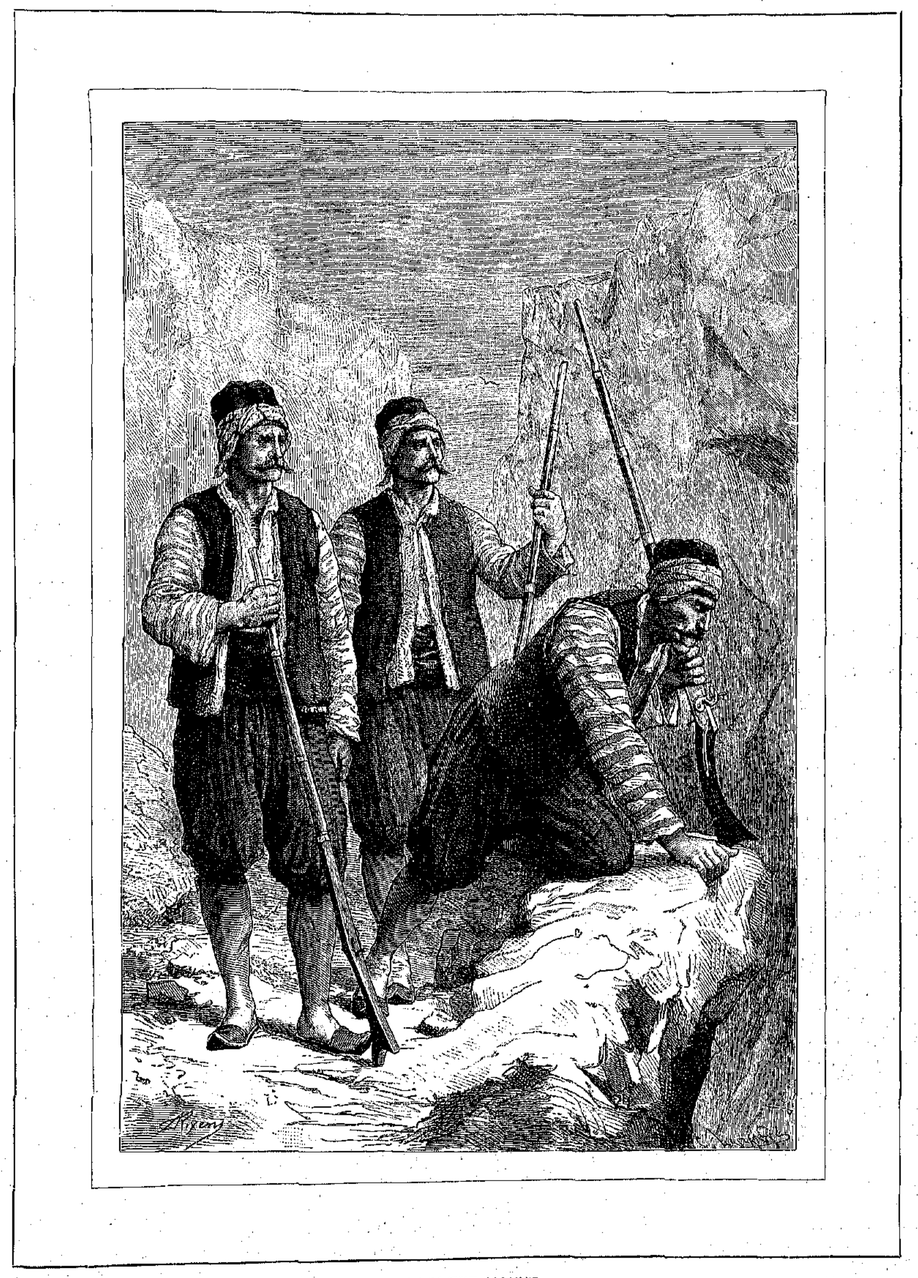

ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ.

Η ΦΥΓΗ ΤΩΝ ΕΣΤΙΑΔΩΝ ΕΚ ΡΩΜΗΣ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 357.)

ΚΑΤΑ τὸ ἔτος 400 πρ. Χρ. τὰ ἀνήσυχα καὶ φιλοτάραχα στίφη τῶν Γάλλων ἐξεστράτευσαν τὸ πρῶτον κατὰ τῆς Ῥώμης. Ἐν ἀκατασχέτῳ ὁρμῇ ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Κλούσιον καὶ 70 χιλιάδες τὸν ἀριθμόν, ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς Ῥωμαίους τῇ 18 Ἰουλίου 390 ἐν τῇ αἱματηρᾷ παρὰ τὸν Ἀλλίαν μάχῃ. Ὁ νικηφόρος στρατὸς ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ Βρέννου κατέλαβε τὴν Ῥώμην, ἐξαιρέσει τοῦ Καπιτωλίου, ὅτε κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱστοριογράφου Λιβίου συνέβησαν αἱ ἀποτρόπαιοι σκηναὶ τῆς προσβολῆς τῶν ἱερουσιαστῶν, τῆς διασώσεως τοῦ Καπιτωλίου καὶ κατὰ πρῶτον ἀντήχησε τὸ "Οἴμοι τοῖς ἡττημένοις!" (Vae victis!). Πάντες ἔφευγον ἀπέναντι τῶν ὁρμώντων λῃστρικῶν στιφῶν. Ἐν δὲ τῇ παρατεθειμένῃ εἰκόνι τοῦ Γάλλου ζωγράφου Le Roux παρίστανται ἡ φυγὴ τῶν Ἑστιάδων, αἵτινες κατέρχονται τὸν Τίβεριν, ὅπως διασώσωσι τὴν παρθενικὴν αὐτῶν τιμὴν καὶ τὰ ἱερὰ τοῦ τάγματός των, ἤτοι τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς, τὸ παρὰ τοῦ Αἰνείου ἐκ Τροίας εἰς τὴν Ἰταλίαν μετακομισθέν, καὶ τὸ ἱερὸν, αἰώνιον πῦρ. Εἰς τὸ ἄβυσσ φαίνεται ἡ μαινομένη πυρκαϊά, ἡ διὰ χειρὸς τῶν Γάλλων τὴν αἰωνίαν πόλιν ἀποτεφρώσασα.

Μετὰ τῆς πόλεως ἐπυρπολήθη καὶ τὸ οἴκημα τῶν Ἑστιάδων, ἐν ᾧ διέμενον πισταὶ εἰς τὰ ἱερὰ αὐτῶν καθήκοντα. Τὸ οἴκημα τοῦτο ἐκτίσθη πάλιν κατόπιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ αὐτοῦ θέσει μεταξὺ τοῦ Παλατίνου λόφου καὶ τῆς ἐξ ἀνατολῶν πρὸς τὴν ἀγορὰν ἀγούσης ἱερᾶς ὁδοῦ· κατηρειπώθη δὲ ἐν ἔτει 382 μετὰ Χριστὸν μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ τάγματος. Πρὸ μικροῦ ἀνεσκάφησαν τὰ ἐρείπια τοῦ οἰκήματος τούτου καὶ σήμερον ἐγνώσθη ἡ ἀκριβὴς αὐτοῦ διαίρεσις. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἔκειτο κάτωθεν τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς ἀπόστασιν 6—8 ἀπ' αὐτῆς μέτρων, καὶ ἦνοῦτο μετ' αὐτῆς διὰ κλίμακος, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ὁποίας ἀνηγέρθη ἡ σήμερον ὑπάρχουσα ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Μαρίας τῆς Σωτείρας (Santa Maria Liberatrice). Αὐλὴ εὐρεῖα 15 μέτρων πλάτους καὶ 60 μέτρων μήκους περιβαλλομένη ὑπὸ στοᾶς περιέκλειε τὸ κατάλυμμα τῶν Ἑστιάδων, πρὸς τὸ ὁποῖον ἦγον τέσσαρες σειραὶ μαρμαρίνων βαθμίδων. Ἀνελθόν τις τὰς ἐν μέρει σωζομένας ταύτας βαθμίδας εὑρίσκεται ἐν αἰθούσῃ 9 μέτρων πλάτος καὶ 12 μ. μῆκος ἐχούσῃ, ἐν ᾗ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, συνήρχοντο αἱ ἱέρειαι. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ περιστυλίου φαίνεται σειρὰ οἰκημάτων, ἐν μέρει καλῶς διατηρουμένων, τὰ ὁποῖα περιέχουσι μικρὰ παραδόξου σχήματος κελλία· τὰ κελλία ταῦτα συγκοινωνοῦσιν ἀνὰ τρία πρὸς ἄλληλα. Τὰ τρία πρῶτα καὶ τὰ τρία τελευταῖα ἔχουσι καὶ πρόδομον χωρίζοντα αὐτὰ ἀπὸ τοῦ περιστυλίου. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν κελλίων τούτων τῶ πρὸς τὸν πρόδομον ἵστανται μεγάλαι σκάφαι πρὸς παραλαβὴν τοῦ ἐκ τῆς Ἐγερείας πηγῆς ὕδατος, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ὁ μῦλος, ἐν ᾧ ἐτρίβετο ὁ διὰ τὰς θυσίας προωρισμένος σῖτος. Τὸ τρίτον κελλίον εἶναι ἔτι κεχωσμένον. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀφυλάττετο ἐνταῦθα τὸ ἅλας, ὅπερ μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ σίτου προσεφέρετο τῇ θεᾷ. Τὰ ἐπίλοιπα κελλία ἐχρησίμευον βεβαίως εἰς κατοικίαν τῶν ἓξ Ἑστιάδων.

Ἐν τῷ ἄνω πατώματι ὑπῆρχε λουτρόν, ὡς ἐμφαίνεται τοῦτο ἐκ τῶν εὑρεθέντων λουτήρων. Ἐν τῇ αὐλῇ ἦτο τὸ πλυντήριον, καὶ ὑπόγειοι ἀποθήκη, ἐν ᾗ εὑρέθησαν καὶ ἀμφορεῖς κεχωσμένοι ἐν τῷ χώματι. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ περιστυλίου φαίνονται ἐρείπια κιόνων, ἐπιστυλίων καὶ τεμαχίων τοίχων καὶ ψηφιδωτῶν· τὰ ἐρείπια ταῦτα ἀνήκουσι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸ μέγαρον τῶν βασιλέων καὶ ἀρχιερέων ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Νουμᾶ Πομπιλίου μέχρι τοῦ Αὐγούστου.

Τοιαῦτα εἶναι τὰ σήμερον σωζόμενα λείψανα τοῦ ἱεροῦ οἰκοδομήματος, ἐν ᾧ αἱ Ἑστιάδες, αἱ φύλακες τοῦ ἱεροῦ πυρός, διέμενον ἐπὶ τριάκοντα ὅλα ἔτη.

Λέγεται ὅτι ὁ Νουμᾶς, ὁ ἱδρυτὴς τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους, ἐνεκατέστησε τὰς πρώτας Ἑστιάδας. Ἀφ' οὗ ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως ἐξελέγετο ἡ ἐξ ἐπιφανοῦς καὶ ἐντίμου οἴκου καταγομένη ἀκταετὴς ἢ δεκαετὴς κόρη, ὅπως καταταχθῇ μεταξὺ τῶν Ἑστιάδων, ἐνεδύετο τὴν λευκὴν αὐτῆς στολὴν καὶ περιήγετο ἐν πομπῇ διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως πρὸς τὸν ναὸν τῆς Θεᾶς Ἑστίας. Ἐπὶ δέκα ἔτη διετέλει ἡ κόρη ὡς μαθητευομένη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς θεᾶς, μεθ' ὃ ἐκείρετο ἡ κόμη της καὶ κατετάσσετο εἰς τὰς Ἑστιάδας, ὧν τὸ καθῆκον ἦτο ἡ ἐκτέλεσις τῆς μυστηριώδους λατρείας τῆς Ἑστίας καὶ ἡ διατήρησις τοῦ αἰωνίου πυρός. Ἐὰν Ἑστιάς τις παρημέλει τὸ ἱερὸν πῦρ ἐρασιτεύουτο, τὸ δὲ πῦρ ἠνάπτετο πάλιν διὰ κατόπτρου καὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ὁ βίος τῶν Ἑστιάδων ἦτο μὲν μονότονος καὶ πάσης διασκεδάσεως ἐστερημένος, ἀλλὰ τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ἦτο μέγα. Ἤρκει ἡ συνάντησις Ἑστιάδος καθ' ὁδόν, ὅπως σώσῃ τὴν ζωὴν καταδίκου, ἀγομένου εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· τὰ θεωρεῖα τῶν Ἑστιάδων ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἀμφιθεάτρῳ ἦσαν ἀμέσως ὑπεράνω τοῦ θεωρείου τῆς αὐτοκρατείρας.

Κατὰ τὴν δευτέραν δεκαετίαν τῆς ὑπηρεσίας των ἡ Ἑστιὰς ἐτέλει τὰ τῆς λατρείας, κατὰ δὲ τὴν τρίτην εἶχεν ἐντολὴν νὰ διδάσκῃ τὰς μαθητευομένας. Μετὰ δὲ παρέλευσιν τῶν τριάκοντα ἐτῶν ἡ Ἑστιὰς ἦτο ἐλευθέρα ν' ἀποχωρήσῃ τοῦ ναοῦ καὶ νὰ νυμφευθῇ ἢ καί, ἂν ἐπροτίμα, νὰ διαμένῃ ἀκόμη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Αἱ πλεῖσαι τῶν Ἑστιάδων ἐπροτίμων νὰ ἐξακολουθήσωσι τὰ ἱερὰ αὐτῶν καθήκοντα, καθ' ὅσον μάλιστα εἶχον διανύσει σχεδὸν τὸ τεσσαρακοστὸν τῆς ἡλικίας των ἔτος.

ΕΝ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Διήγημα.

Μετάφρ. Αἰκατερίνης Π. Βασιλειάδου.

(Συνέχεια.)

ΓΕΝΟΜΕΝΗΣ ἅπαξ τῆς γνωριμίας, καὶ οἱ τέσσαρες ὑπῆγον εὐθύμως πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἰατροῦ καὶ τῆς συζύγου του.

Εἰς τὸ γεῦμα, ἡ Μαργαρίτα ἐτοποθετήθη πλησίον τοῦ Ῥοβέρτου. Εἰς τὴν ἐξοχὴν συνδέεται τις εὐκολώτερον ἢ εἰς τὴν πόλιν, ἄλλως τε ἡ Μαργαρίτα εἶχε πολλὰ νὰ μάθῃ. Ἤκουσε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν ἐφίππων περιπάτων τῶν δύο νέων, τὰ ἄθλα τῶν θηρευτικῶν αὐτῶν ἐκδρομῶν, τὰ συμβάντα τῆς συνδιαιτήσεώς των. Περὶ τὸ τέλος τῆς ἑσπέρας ἐγίνωσκε λεπτομερῶς, ὅ,τι εἶχον πράξει μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ἐκ Παρισίων.

Ἡ νέα κόρη οὐδόλως παρεδόθη τόσον εὐκόλως. Τὸ ἐταστικὸν θλέμμα της προσηλοῦτο συχνάκις ἐπὶ τοῦ Ῥοβέρτου, τοῦ πρώτου νέου, ὃν εἶχε ποτὲ ἴδει ἐν οἰκειότητι, καὶ εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὸν γνωρίσῃ.

Ἡ ἐντύπωσις ὑπῆρξεν εὐνοϊκή. Ὁ Ῥοβέρτος ἐδείχθη πολὺ ἁπλοῦς, πολὺ προσφιλής, πολὺ ἀδελφικός, καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐνόησεν ὅτι εἶχεν ἐν αὐτῷ εἰλικρινῆ καὶ πιστὸν φίλον.

— Ἔχω νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐξομολόγησιν, τῷ εἴπε καθ' ἣν στιγμὴν ἐπῴκειτο νὰ ἀποχωριασθῶσι διὰ τὴν νύκτα.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μονδάλ ἦσαν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης μετὰ τοῦ υἱοῦ των, καὶ οἱ δύο νέοι εὑρίσκοντο μόνοι παρὰ τῷ εἰσέτι ἠνεῳγμένῳ κλειδοκυμβάλῳ.

— Εἶναι πολὺ σοβαρόν; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος μειδιῶν.

— Πολὺ σοβαρόν, ἀλλὰ θὰ ἦμαι πλέον ἐπαναπαυομένη, ὅταν σᾶς ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα. Μάθετε, ὅτι εἶχον σχηματίσει περὶ ὑμῶν κακίστην ἰδέαν· πρῶτον μὲν ἤμην πολὺ παρωργισμένη, ὅτι μᾶς ἀφηρπάζετε τὸν ἀδελφόν μου, καὶ σᾶς εὕρισκα ἐγωϊστὴν καὶ σκληρόν. Ὕστερον δέ, σᾶς ἐφαντάσθην ὅλως διάφορον. Φανταζθῆτε, καὶ ἡ νέα κόρη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ ἑαυτὴν τοῦ νὰ ἐρυθριάσῃ, ἀγνοῶ, ἐὰν ἦναι πολὺ ὠφέλιμον νὰ μάθητε τοῦτο... ἀλλὰ... ἐπὶ τέλους ἤρχισα· Φανταζθῆτε, ὅτι εἶχον ἀνοήτως φανταθῆ νὰ θεωρήσω ὑμᾶς νέον ὀλίγον ἀγροῖκον... Ὁ Γεώργιος ἀνέφερεν εἰς ἅλας αὐτοῦ τὰς ἐπιστολὰς περὶ ἐκδρομῶν, ζωῆς ἀγροτικῆς... Θὰ μὲ συγχωρήσητε, ὅτι σᾶς ἔκρινα τόσον κακῶς πρὶν ἢ σᾶς ἴδω;...

— ἈΙ ἐννοῶ ὅλα, ἀνέκραξεν ὁ Ῥοβέρτος γελῶν. Δὲν ἀνήκει εἰς ὑμᾶς τὸ μικρὸν τοῦτο σημειωματάριον, ὅπερ εὗρον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ὅπερ ἔλαβον τὴν τόλμην νὰ φυλλολογήσω;

Τῇ παρουσίασε τότε πινακίδα πλήρη γελοιογραφιῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο πάντοτε εἰς παχὺς νέος, εἴτε ἵππος, εἴτε ἐφ' ἁμάξης, εἴτε πεζός· ἔν τινι πολὺ ζωηρῷ σκηνῇ, ὑπὸ τὸν τίτλον "ἀλιεία βατράχων", τὸν ἔβλεπέ τις σφαδάζοντα ἐντὸς βαθέος καὶ βορβορώδους λάκκου. Ὄπισθεν τοῦ αὐτοῦ νέου, εὑρίσκετο πάντοτε, ὡς σκιὰ ἀναπόδραστος, μακρό τι σημεῖον ἐπιδεικνῦον τὴν σκιαγραφίαν τοῦ Γεωργίου.

— Ἐμέ, ἀναφιβόλως, ἠθέλετε νὰ ἀπεικονίσητε, εἶπε δεικνύων τὸν παχὺν κύριον. Συγχαίρω ἐμαυτῷ ἐπὶ τῇ ἐντυπώσει, ἣν ἐνεποίησα ὑμῖν.

Εἶπε ταῦτα γελῶν, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἦτον ἐρυθρὰ ἐξ' ἀγανακτήσεως.

— Αὐτὸ εἶναι ἓν τῶν ἀνδραγαθημάτων τοῦ Μαυρικίου, εἶπε ζωηρῶς, λυποῦμαι ὅτι τὸ εἴδετε· ἀλλὰ πῶς θὰ μᾶς κρίνητε; Ἀληθῶς αἰσχύνομαι.

Ὁ Ῥοβέρτος τὴν ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὅλα ἦσαν συγχωρημένα ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ὅμως, ὅτι θὰ ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ἀδελφόν, καὶ δὲν θὰ ἐποίει οὐδεμίαν ἐξαίρεσιν μεταξὺ τοῦ Γεωργίου καὶ αὐτοῦ.

Τὸ ὑπεσχέθη καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐν τῇ ἡσυχίᾳ τῆς νυκτός, φωνή τις ἐδόα εἰς τὰ ὦτά της, ἀλληλοδιαδόχως σοβαρὰ ἢ εὔθυμος, ἐρωτηματικὴ ἢ ἐλαφρῶς σκωπτική. Ἐνθυμεῖτο πᾶσαν λέξιν, πᾶν σχῆμα τοῦ ἐξαδέλφου της· ἐπανέβλεπε τὸ ὡραῖον αὐτοῦ βλέμμα προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς μετὰ φιλικῆς εἰλικρινείας, καὶ ὅλως εἰς τὸ γόητρον τῶν ἐνθυμήσεων τῆς ἔμεινεν ἀργὰ ἕξυπνος.

Ἡ φαντασία της μείνασα νεαρὰ καὶ ἄφθαρτος, ᾐσθάνετο ζωηρῶς τὰς πρώτας ταύτας ἐντυπώσεις, αἵτινες ἤθελον ἀφίσει πᾶσαν ἄλλην νεάνιδα ἀδιάφορον. Καὶ πράγματι τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο, ὅτε ἀπεκοιμήθη, αἴσθημα νέον ἐγεννᾶτο ἐν τῇ καρδίᾳ της, αἴσθημα καθαρὸν καὶ πλῆρες γοήτρου, ὅπερ μόλις ἐνόει. Ἀλλ' ἦτο τοῦτο ἀποκλειστικῶς ἀδελφικόν;...

Δ'.

Βρέχει, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν διακοπῶν, καὶ ὁ καθεὶς ἐζήτησεν ἐνασχόλησιν ἐν τῷ οἴκῳ. Ὁ Μαυρίκιος εἶναι ἐνησχολημένος εἰς τὸ νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ μαθήματά του, ὁ Γεώργιος παραδίδεται ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου εἰς τὰς ζωηροτέρας ἰδιοτροπίας τῆς φαντασίας του, ὅπερ φυσικῶς ἀποδιώκει ἅπαντας, ἡ Μαργαρίτα κατέφυγεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ἡ βιβλιοθήκη εἶναι ἄσυλον ἠνεῳγμένον εἰς ἅπαντας, ὅπερ προσφέρει εἰς ἕκαστον τέρψεις καταλλήλους εἰς τὰς ὀρέξεις του. Εἶναι ὡραῖον τετράγωνον δωμάτιον, οὗτινος τὰ παράθυρα καταλαμβάνουσι ὁλόκληρον πρόσοψιν, οἱ ἄλλοι τοῖχοι εἶναι κεκαλυμμένοι ὑπὸ βιβλίων· ὑπάρχουσι βιβλία σπουδαῖα, διδακτικά, καὶ διασκεδαστικά· ἐπὶ μιᾶς τραπέζης ἀρκεταὶ φιλολογικαὶ ἐπιθεωρήσεις, ἓν μελανοδοχεῖον, ἐπιστολικὸς χάρτης, τέλος ὅ,τι ἀκοτελεῖ τὰ διάφορα στοιχεῖα καλῆς τινος καὶ ἐνεργοῦς ἀλληλογραφίας.

Ἡ Μαργαρίτα, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸ ἐμβαδὸν παραθύρου, ἐμβαδὸν τόσον εὐρύ, ὥστε ἐσχηματίζεν εἶδος μικροῦ δωματίου, ἐν ᾧ δύναται νὰ μείνῃ ἀόρατος, θᾶται τὴς βροχῆς πιπτούσης μελογγολικῶς, ἀλλ' οὐδὲν ἴχνος λύπης φαίνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἡ κακοκαιρία, τὰ νέφη, ὁ θολὸς οὐρανὸς δὲν δύναται νὰ τῇ ἐπισκιάσωσι τὴν ἀγαπητὴν χώραν, ἥτις τῇ ἀναμιμνήσκει τόσα πράγματα· πρὸ αὐτῆς κεῖται τὸ δῶμα, τόσον εὐχάριστον διὰ τὰς μακρὰς θερινὰς ἑσπέρας, αἱ πλατεῖαι τοῦ κήπου δενδροστοιχίαι, εὐνοϊκαὶ εἰς συνδιάλεξιν, ἡ μικρὰ σκιάς, ὅπου μετέβη τοσάκις καὶ ἐκάθησε μὲ τὸ ἐργόχειρόν της. Μακρόθεν ὁ Δοῦβις ποταμός, μεγαλοπρεπής, ἥσυχος καὶ ἡ λέμβος "Ῥίτα", ἥτις ἰδέας τῇ γεννᾷ μελαγγολικὰς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ ὅμως τῇ ἀναριμνήσκει τόσους φαιδροὺς περιπάτους.

Ἡ νέα κόρη περιλαμβάνει δι' ἑνὸς μακροῦ θλέμματος ὅλα τὰ οἰκεῖα ταῦτα μέρη, τὸν μόνον της ὁρίζοντα, τὸν τόσον ἥσυχον καὶ εὐτυχῆ. Ἰδοὺ ὁ Μαυρίκιος, ὅστις ἐμφανίζεται ἐπὶ μακρῶν καλοδάθρων· νεύει εἰς τὴν ἀδελφήν του νὰ καταβῇ, καὶ ἐπειδὴ ἡ νεᾶνις δὲν εἶχεν διάθεσιν νὰ τὸν συνοδεύσῃ, λαμβάνει ἀπελπιστικὸν ὕφος, προσποιεῖται, ὅτι ἀποσπᾷ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀπέρχεται ὀρμαίως.

Ἡ Μαργαρίτα λαμβάνει τὸ κέντημά της· ἡ προσοχή της μετ' οὐ πολὺ κατακυριεύεται ὑπὸ τῆς δυσκόλου καὶ λεπτῆς ταύτης ἐργασίας, ὥστε δὲν ἀκούει τὴν θύραν ἀνοιγομένην οὐδὲ τὸ βῆμα πλησιάζοντος ἀνθρώπου· δὲν ἀνυψοῖ τὴν κεφαλὴν εἰμή, ὅτε φωνὴ εὔθυμος τῇ λέγει·

— Τί κάμετε λοιπὸν διὰ νὰ ἤσθε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν προσηλωμένη εἰς τὸ ἐργόχειρον τοῦτο; Εἰσέρχομαι, βήχω, προσπαθῶ νὰ φανερώσω τὴν παρουσίαν μου, φοβούμενος μὴ γείνω ἐνοχλητικός, ἀλλ' οὐδὲν δύναται νὰ σᾶς ἀποσπάσῃ τῶν ῥεμβασμῶν σας!

— Δὲν ῥεμβάζω, ἀπαντᾷ μειδιῶσα καὶ δεικνεύουσα τὸ ἐργόχειρον· ἐργάζομαι, ὅπερ εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον ποιητικόν.

— Μήπως εἶναι τὸ ἐργόχειρόν σας τὸ ἀπασχολοῦν ὑμᾶς εἰς τοιοῦτον βαθμόν;

— Φοβοῦμαι πολὺ μὴ ἐλαττωθῇ ἡ πρός με ὑπόληψίς σας, ὅταν σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι ἡ φαντασία μου ἦτον κατακυριευμένη ὑπὸ τοῦ στεφάνου τούτου. Βλέπετε ὅτι εἶμαι ἐντελῶς πεζὴ καὶ ἀξία νὰ ζῶ εἰς μεμονωμένην ἐξοχήν.

— Δὲν πιστεύω, ὅ,τι μοὶ λέγετε, οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσω, εἶπεν ἡσύχως ὁ Ῥοβέρτος καθήμενος παρὰ τῇ Μαργαρίτᾳ.

Καὶ παρατηρεῖ μετὰ θαυμασμοῦ τὸ νεαρὸν καὶ γλυκὺ τοῦτο πρόσωπον, καὶ τοὺς κυανοῦς αὐτοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς τόσον θαθεῖς, ὥστε φαίνονται ἐμπεριέχοντες πληθὺν ἰδεῶν.

— Ἀγαπᾶτε τὴν ἀνάγνωσιν; ἐπαναλαμβάνει μετὰ μικρὰν σιωπήν. Ποῖα βιβλία ἔχετε ἐκεῖ;

— Τὸν Λαμαρτῖνον καὶ Βίκτορα Οὐγώ, τοὺς δύο προσφιλεῖς μου ποιητάς, τοὐλάχιστον διά τινα ἔργα. Θαυμάζω πάντοτε τὰς Méditations, καὶ δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἀναγινώσκω συχνάκις τὸ τόσον γλυκὺ καὶ ἁρμονικὸν βιβλίον· Les Enfants.

Ὁ Ῥοβέρτος λαμβάνει τοὺς τόμους καὶ τοὺς ἀνοίγει ἀχρηστεύνως, ἀλλ' ἵσταται εἰς μίαν σελίδα καὶ λέγει διὰ συγκεκιμένης φωνῆς·

— Μοὶ ἀρέσκει τὸ ποίημα τοῦ Οὐγὼ εἰς τὸν θάνατον τῆς θυγατρός του. Δὲν τὸ ἀνεγνώσατε ποτὲ μεγαλοφώνως;

— Ὁμολογῶ, ποτέ· θὰ ἐφοβούμην μὴ παρερμηνεύσω τὰ αἰσθήματά μου, καὶ προτιμῶ νὰ τὰ σκέπτωμαι ἢ νὰ τὰ ἐκφράζω.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε μίαν μᾶλλον ἀδιάκριτον ἐρώτησιν; Ποῖον εἶναι τὸ εἶδος τοῦ βίου σας ἐνταῦθα;

— Ἐξυπνῶ ἐνωρὶς συνήθως· μεταδαίνω εἰς τὴν λειτουργίαν καὶ ἐπιστρέφουσα ἐνασχολοῦμαι εἰς μυρίας μικρὰς οἰκιακὰς ἐργασίας· ἔπειτα παίζω τὸ κλειδοκύμβαλον· εἶτα ἔρχονται οἱ σοχνοὶ καὶ διεξοδικοὶ περίπατοι, ἡ ἀνάγνωσις, ἥτις εἶναι δι' ἐμὲ μεγίστη τέρψις· αἱ ἡμέραι παρέρχονται μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς.

— Εἰσθε πράγματι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής, καὶ ζηλεύω τὴν τόσον ἥσυχον ὕπαρξιν σας. Ἀλλὰ δὲν ἔχετε ποτὲ στιγμὰς θλίψεως ἢ καὶ ἀνίας, ὁποῖαι μᾶς καταλαμβάνουσι συχνάκις εἰς τὰς μεγαλοπόλεις;

— Ὀνειροπολεῖτε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα γελῶσα, οὐδέποτε ἀνιῶμαι, οὐδέποτε ἔχω μεγάλας θλίψεις. Καὶ ὅμως ἐνίοτε ἔχω ἄφρονας ἐπιθυμίας· π. χ. νὰ ἦμαι ἀνήρ, νὰ ἐπιδιώξω στάδιον, νὰ τύχω ἑνὸς σκοποῦ. Θὰ ἐπαθύμουν νὰ ἤμην πτωχός, ἄνευ προστασίας, καὶ νὰ ἀφείλω τὸ πᾶν εἰς ἐμαυτόν. Βλέπετε λοιπόν, ὅτι τὰ ὀνειροπολήματά μου δὲν ἔχουσι ἐκείνην τὴν χροιὰν τῆς ποιήσεως, ἣν ἐφαντάζεσθε εἰς αὐτὰ ἀναμφιβόλως.

— Εἴσθε ἰσχυρὰ γυνή, καὶ θαυμάζω τὸ θάρρος σας. Ἀλλ' ἄφετέ μοι νὰ σᾶς τὸ εἴπω, ἀγνοεῖτε τί ἐστὶ τὸ νὰ ἐπιδιώκῃ τις ἐν στάδιον τόσον μακρυνόν, ὥστε νὰ φαίνηται ἀνεκτέλεστον, νὰ ἐλπίζῃ εἰς εὐτυχίαν, ἥτις οὐδέποτε θὰ ἔλθῃ. Τὸ ἀγνοεῖτε, Μαργαρίτα, καὶ δὲν εὔχομαι ὑμῖν νὰ κάμητε τὴν θλιβερὰν ταύτην πεῖραν.

Ἡ φωνή του κατέστη συγκεκινημένη, καὶ πλήρης ἄλγους. Ἡ νεᾶνις τὸν παρατηρεῖ, ἀλλ' οὗτος ἀνέλαβε τὸ σύνηθες αὐτοῦ ὕφος, μειδιῶν δὲ προσθέτει·

— Ποτὲ δὲν ἠθέλαμεν συμφωνήσει, βλέπετε· ὑμεῖς ἀγαπᾶτε τὴν πόλην, ἐγὼ ζητῶ ἡσυχίαν· θὰ σᾶς ἐχρειόζετο ἴσως ὕπαρξις ἀνήσυχος, ἐγὼ ἐπιθυμῶ εὐτυχίαν ἥσυχον· μὴ ἀναγινώσκετε ποτὲ μυθιστορήματα, εἶσθε φρόνιμος κόρη. Θὰ ἤσθε ἀείποτε εὐτυχής, καὶ θὰ κατασταθῆτε εὐτυχεῖς τοὺς περὶ ὑμᾶς. Ἀλλ' ἴδοὺ, ἡ βροχὴ ἔπαυσε καὶ ὁ Γεώργιος πρέπει νὰ ἐτελείωσε τὰς προαναχρούσεις του εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον. Θέλετε νὰ δοκιμάσητε ἕνα περίπατον μετ' αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ;

Ε'.

— Εἶναι πράγματι δώδεκα ἡμέραι ὅπου εἶσθε ἐνταῦθα; ἐρωτᾷ πρωΐαν τινὰ ἡ Μαργαρίτα καταβαίνουσα ἐκ τοῦ δωματίου της.

— Εἶναι δεκατρεῖς ἡμέραι, Ῥίτα, καὶ ἀναχωροῦμεν αὔριον, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος μελαγχολικῶς.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα αὔρισκεν, ὅτι αἱ διακοπαὶ εἶχον παρέλθει πολὺ ταχέως, κατ' ἀρχὰς τὸ πρῶτον ἑσπέρας, εἶτα ἡ διαδοχὴ ὡρῶν, ἡμερῶν, τόσον ἐνεργῶς ἐνησχολημένων! Καὶ τόσον ἐμέμφετο ἑαυτὴν διὰ τὰς ἐγωϊστικάς της σκέψεις ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ῥοβέρτου Δελανού! Ὁποῖος φίλος ὑπῆρξε δι' ὅλους! εὔθυμος καὶ ἀξιαγάπητος σύντροφος εἰς τὰς ἐξοχικὰς ἐκδρομάς, εὐχάριστος εἰς τὰς ἑσπερινὰς συνδιαλέξεις, καὶ τὸ ὡμολόγει εἰς ἑαυτὴν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, τόσον καλός, τόσον εὐμενής, τόσον πρόθυμος πρὸς αὐτήν.

Τὴν εἶχε προειδοποιήσει, ὅτι καθίστατο ὡς ἀδελφός, ἀλλὰ μήπως ὁ Μαυρίκιος, ἔτι δὲ καὶ ὁ Γεώργιος ἦσαν διὰ τὴν ἀδελφήν των, ὅ,τι αὐτὸς ὑπῆρξε δι' αὐτήν; Δὲν εἶχεν ἀνεπαισθήτως συνειθίσῃ εἰς ὅλας τὰς μικρὰς αὐτοῦ φιλοφρονήσεις, καὶ δὲν ἔμελλον αὐταὶ νὰ τῇ λείψωσι σκληρῶς;...

Ἡ νεᾶνις ἀπέκρουσε τὰς ἐνοχλητικὰς ταύτας σκέψεις. Ὑπῆρχε μία εἰσέτι μεγάλη ἡμέρα τῶν διακοπῶν, καὶ ἀπρόκειτο νὰ τὴν μεταχειρισθῶσι καλῶς.

— Ἂς ὑπάγωμεν νὰ κωπηλατήσωμεν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, ἀνέκραξε.

Τὸ σχέδιον τοῦτο συνεζητήθη, εἶτα ἀνεκρίθη, καὶ τέλος διωργάνισαν μίαν μεγάλην ἐκδρομήν, εἰς ἣν ἅπαντες ἐπρόκειτο νὰ λάθωσι μέρος.

Ὁ καιρὸς ἦτον ἰδανικῆς εὐδίας, ὅλοι φρόντοντο ἑαυτοὺς καλῶς διατεθειμένους· ἡ ἡμέρα προηγγέλετο ἐξαιρέτως εὐχάριστος, καὶ πάντες ἐπέθεσαν τῆς λέμβου μετὰ φαιδρᾶς ζωηρότητος.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

Η ΕΚΡΗΞΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΡΑΚΑΤΩ

καὶ ὁ πορθμὸς τῆς Σόνδης ὑπὸ Ἐδμόνδου Κοττῶ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Μετὰ εἰκόνων, ὅρα σελ. 365.)

(Συνέχεια.)

ΕΓΚΑΡΔΙΟΝ φιλοξενίαν εὑρίσκομεν παρὰ τῷ κ. Δρόγκερς, ὑπαλλήλῳ τῆς ὁλλανδικῆς κυβερνήσεως, ὅστις κατοικεῖ μετὰ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου μικρὰν οἰκίαν κατεσκευασμένην ἐξ ἰνδικῶν καλάμων (ὅρα τὴν εἰκόνα). Ἡ θέσις αὕτη ἦτο ἄλλοτε ὑγιεστάτη, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ὅμως ἔτους κατέστη νοσώδης ἕνεκα τῶν μιασμάτων, τῶν ἀναπεμπομένων ἐκ τῶν ἑλῶν, τὰ ὁποῖα ἰσχηματίσθησαν μετὰ τὴν τελευταίαν πλημμύραν.

Μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἦσαν ὀλιγώτερον καυστικαί, ὁ κ. Δρόγκερς καὶ ἕτερος φίλος του, ὁ κ. Βάν-Ἐόκελουμ, μηχανικὸς εὑρισκόμενος κατὰ τύχην ἐκεῖ, μᾶς ἐπρότειν

κασμένοι νὰ πατῶμεν. Ἡ ἀτραπὸς μετ' ὀλίγον κατέληγεν εἰς πυκνὸν δάσος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐφάνη ἐκ πρώτης ὄψεως ἀδιάβατον· καὶ ὅμως εἰσήλθομεν εἰς αὐτὸ προπορευομένων τῶν ἐγχωρίων ὁδηγῶν, οἵτινες μᾶς ἤνοιξαν δίοδον. Τέλος δὲ μετὰ κοπιώδη ὁδοιπορίαν μιᾶς ὥρας εὑρέθημεν αἴφνης ἐνώπιον παραδόξου θεάματος· ἐνώπιον ἡμῶν εὑρίσκεται μέγα τροχοφόρον ἀτμόπλοιον νεναυαγημένον ἐν πλήρει δάσει καὶ κείμενον ὡς γέφυρα ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ· κάτωθεν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ ῥέει ἡσύχως ἐπὶ κοίτης σχηματιζομένης ἐκ μελανῶν πετρῶν. Ἡ πυκνὴ φυτεία τοῦ Ἰσημερινοῦ περιβάλλει τὴν ἀλλόκοτον ταύτην εἰκόνα. Ὁ φίλος μου κ. Βρεὼν μάτην προσκαθεῖ νὰ στερεώσῃ αὐτὴν διὰ τῆς φωτογραφίας· ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ καὶ ἡ νὺξ ἀπέρχεται ταχεῖα, ὥστε ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ ἴδια. Ἡ ἐπιστροφή μας ὡμοίαζε πρὸς φυγήν· ἐβδρεγμένοι, ῥιγοῦντες ἐσπεύσαμεν νὰ θερμανθῶμεν παρὰ τὴν ἑστίαν.

Ἡ ἐκδρομὴ αὕτη ἡ πλήρης περιπετειῶν μοὶ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην ἑτέραν ἐκδρομήν, ἣν πρὸ ἐτῶν ἐπεχείρησα εἰς Ἀρίκαν ἐν τῇ Περουβίᾳ. Τῇ 13 Ἀὐγούστου 1868 συνεπαίᾳ ἰσχυροῦ σεισμοῦ κύματα ὑπερμεγέθη κατέκλυσαν τὴν παράλιον πόλιν Ἀρίκαν καταποντίσαντα μέγα μέρος τῶν κατοίκων αὐτῆς. Ὑψωθέντα ἐπὶ τῶν κυμάτων τρία πλοῖα ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ἠπράν, ὅπου καὶ ἔμειναν εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μιλίου ἀπὸ τῆς παραλίας. Ἐκεῖ ἔμειναν ἐπὶ ἐννέα ὅλα ἔτη μέχρις οὗ ἡ θάλασσα πλημμυρήσασα ἐκ νέου τὰ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τῆς ἀκροσείας αὐτῶν αἰχμαλωσίας.

Ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ πάθημα τοῦ ἀτμοπλοίου "Barouw". Τὸ ἀτμόπλοιον τοῦτο ἦτο ἐλλιμενισμένον παρὰ τὴν πόλιν Τελόκ-Βετόγκ, ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς 27 Ἀὐγούστου τεράστιον κῦμα τὸ ὕψωσεν ὑπεράνω τῆς προκυμαίας καὶ τὸ μετέφερε μέχρι τῆς κινεζικῆς συνοικίας· τὴν δὲ 28 τοῦ μηνὸς τὸ ἀτμόπλοιον ἐγένετο ἄφαντον, εὑρέθη δὲ ἐν τῇ θέσει, ἐν ᾗ τὸ εἴδομεν, ἐν τῷ ποταμῷ Κουριπὰν εἰς ἀπόστασιν 3300 μέτρων ἀπὸ τοῦ μέρους, ἔνθα ἦτο ἠγκυροβολημένον. Οἱ δύο Εὐρωπαῖοι, οἱ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου εὑρισκόμενοι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς καταστροφῆς, ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ μηχανικός, ἐνόμισαν νὰ σωθῶσι κρατούμενοι ἀπὸ τῶν κλάδων δένδρου· ἀλλ' ἐπῆλθε κῦμα φοβερώτερον τοῦ πρώτου, κατέρριψε τὸ δένδρον καὶ οἱ δύο Εὐρωπαῖοι ἐπνίγησαν, ἐν ᾧ οἱ ἐγχώριοι ναῦται, μείναντες ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, ἐσώθησαν.

Τῇ 25 Μαΐου. — Ὁ μηχανικὸς κ. Βάν-Εὐκελουμ, ὅστις ἐζήτει εὐκαιρίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βατάβιαν, ἐπεβιβάσθη μεθ' ἡμῶν ἐπὶ τοῦ "Κεδίρη". Τοῦτο ἦτο λίαν εὐχάριστον δι' ἡμᾶς, διότι ὁ νεαρὸς οὗτος μηχανικός, πρὸ ἐτῶν ἤδη διαμένων ἐν ταῖς ὁλλανδικαῖς Ἰνδίαις, πολλὰ διηγήθη ἡμῖν περὶ τῆς χώρας καὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Τὴν πρωΐαν, εἰς τὰ 8, ἠγκυροβολήσαμεν πρὸ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς νήσου Σεβουκοῦ εἰς ἀπόστασιν 32 μιλίων ἀπὸ τῆς Τελόκ-Βετόγκ εἰς εὐθεῖαν διεύθυνσιν πρὸς τὴν νῆσον Κρακατῶ. Διὰ τῆς λέμβου μετέβημεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον "Προσταιά", ἥτις ἦτο κατοικημένη, ὡς ἐμφαίνουσι τὰ σωζόμενα ἴχνη καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ φυτείας· ἀλλ' οὐδὲ σημεῖον σώζεται πλέον τῶν ἐγχωρίων καλυβῶν, ὧν οἱ κάτοικοι, 150 τὸν ἀριθμόν, ἐπνίγησαν πάντες μέχρι τοῦ τελευταίου.

Ἡ μεγάλη νῆσος Σεβουκοῦ, ἣν μετὰ ταῦτα ἐπεσκέφθημεν, ἦτο ἀκατοίκητος, εἶναι δὲ ταπεινοτέρα τῶν ἄλλων καί, ἂν καὶ φύσει ἡφαιστείου, δὲν ἔχει κεντρικὸν κῶνον, ὡς ἡ γείτων αὐτῆς Σεβεσῆ. Ἐνταῦθα εὑρισκόμεθα εἰς ὀκτὼ μόνον μιλίων ἀπόστασιν τῆς Κρακατῶ· διὸ καὶ τὰ ἴχνη τῆς καταστροφῆς εἶναι φρικτότερα. Εἰς τὴν θέσιν τοῦ δάσους δὲν ὑπάρχει ἢ σωρὸς κορμῶν καὶ κλάδων κατακειμένων ἔνθεν κἀκεῖθεν εἴτε εἰς τὰς κλιτύας τῶν ὑψωμάτων εἴτε ἐπὶ τῆς συσσωρευθείσης τέφρας.

Μετὰ μεσημβρίαν ἐπεσκέφθημεν τὴν ἑτέραν νῆσον Σεβεσῆ. Τί ἀκριβῶς συνέβη ἐνταῦθα, εἶναι ἀδύνατον νὰ μάθῃ τις, διότι ἐκ τῶν τρισχιλίων αὐτῆς κατοίκων, Μαλαίων ἢ Κινέζων, οὐδὲ εἷς ἐσώθη. Τὸ μέγα κῦμα ὑψώθη ἐνταῦθα ἀναμφιβόλως πλέον τῶν 30 μέτρων, καλύπτον τὰ πάντα· σήμερον ἔτι τὸ ἔδαφος τῆς νήσου εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ στράματος φαιοχρόου τέφρας, ἔχοντος πάχος 10 τοὐλάχιστον μέτρων. Πρὸς τούτοις ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης κατέπεσε καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀπὸ τοῦ κρατῆρος τῆς Κρακατῶ ἐκφενδονοιθείσης κισσήρεως.

Διερχόμεθα ἐκτεταμένην πεδιάδα, ἔρημον ὅλως καὶ ἐγκαταλελειμένην, ἐν ᾗ ἀνὰ πᾶν ὅβμα ὁ ποὺς ἡμῶν σκοντάπτει ἐπὶ τῶν ἀνωμάλων πετρῶν, τῶν καλυπτουσῶν τὸ ὑπὸ τῶν ῥαγδαίων βροχῶν αὐλακωθὲν ἔδαφος. Ἐν τῇ πεδιάδι ταύτῃ παρέστημεν μάρτυρες θεάματος ἀποτροπαίου. Οἱ ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων καταρρεύσαντες χείμαρροι εἶχον ἀποκαλύψει τὴν θέσιν κατακαλυφθέντος ὑπὸ τῆς τέφρας χωρίου· ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἐρειπίων ἔκειντο πεντήκοντα περίπου σκελετοὶ ἀνθρώπων ταφέντων ὑπὸ τὰς καταρρευσάσας κατοικίας των. Πολλοὶ τῶν σκελετῶν τούτων φοροῦσιν ἔτι τοὺς ποικιλοχρόους χιτῶνάς των· ἄλλοι δὲ ἔχουσιν εἰλαῖαι ἐπὶ τοῦ κρανίου δοστρύχους μελαίνης κόμης. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἄνθρωποι ἐτάφησαν ζῶντες ὑπὸ βροχὴν τέφρας, ἀλλὰ τέφρας οὐχὶ πεπυρακτωμένης, διότι οὐδαμοῦ εὕρομεν ἴχνη καέντων ἀντικειμένων. Τὸ θέαμα τοῦτο παρήγαγεν ἐν ἡμῖν ἀλγεινοτάτην ἐντύπωσιν, καὶ ἐφαίνετο ἡμῖν ὅτι παρέστημεν μάρτυρες τῆς φρικώδους ἀγωνίας τῶν ταλαιπώρων ἐκείνων πλασμάτων.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΑΠΟ ΛΕΥΚΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΟΥ ΚΙΚΚΟΥ.

Ἡ λογία δεσποινὶς Ἀγνὴ Σμιθ, γνωστὴ ἤδη γενομένη διὰ τοῦ συγγράμματος αὐτῆς, τοῦ ἐπιγραφομένου "Βλέμματα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος", οὗ ἀποσπάσματα ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ "Ὑποπτέρῳ", ἐξέδοτο πρὸ μικροῦ ἕτερον βιβλίον "Ἀνὰ τὴν Κύπρον" ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ ἐκθέτει διὰ ὕφους γλαφυρωτάτου τὴν περιήγησιν, ἣν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπεχείρησεν ἐν Κύπρῳ. Τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος τούτου βιβλίου δημοσιεύομεν σήμερον τὸ ια'. Κεφάλαιον, φέρον τίτλον "Ἀπὸ Λεύκων εἰς τὴν μονὴν τοῦ Κίκκου", μὴ ἀμφιβάλλοντες ὅτι πάντες θέλουσιν ἀναγνώσει μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἀφελῆ καὶ ἀκριβῆ συνάμα περιγραφὴν ταύτην. Τὸ βιβλίον κομψότατα τετυπωμένον καὶ διὰ εἰκόνων καλλιτεχνικωτάτων κεκοσμημένον ἔχει ἐν τῷ πρωτοτύπῳ 350 σελίδας εἰς 8ον καὶ περιέχει ἐν τέλει καὶ λεπτομερῆ τῆς Κύπρου γεωγραφικὸν χάρτην.

Ἐν Λεύκοις ἐπέδειξαν ἡμῖν τὴν θέσιν τοῦ Κίκκου ἐπὶ ὑψηλοῦ δασώδους ὄρους καὶ μᾶς εἶπον ὅτι τέσσαρας ὥρας ὁδοιπορίας ἔχομεν μέχρι Κάμπου. Πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν ἠκολουθήσαμεν ὁδὸν διὰ μέσου πυκνῶν προσίνων φρακτῶν ἄγουσαν πρὸς τὴν θάλασσαν, μέχρις οὗ ἐνόησα ὅτι μᾶς ὡδήγουν διὰ περιστροφῆς ἀντὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσωσι διὰ τῶν μυστηριωδῶν στενῶν, περὶ ὧν τοσαῦτα φρικώδη πράγματα ἠκούσαμεν, καὶ τῶν ὁποίων τὸ μῆκος οὐδεὶς ἠδυνήθη ἐπ' ἀκριβῶς νὰ ὁρίσῃ ἡμῖν.

Ἀνεχωρήσαμεν εἰς τὰς 7,15 τῆς πρωΐας καὶ μετὰ μίαν ὥραν, εὑρισκόμενοι παρὰ τὸ χωρίον Καραβασατζῆ, εἰσήλθομεν εἰς τὴν πετρώδη κοίτην χειμάρρου. Ἐπὶ μίαν ὥραν ἠκολουθήσαμεν ἀτραπὸν διασχίζουσαν τὸ μικρὸν ῥεῦμα ῥύακος, ὅστις ἦτο τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἄλλοτε ὁρμητικοῦ χειμάρρου. Ὁ Γεώργης (ὁ ὁδηγός μας) εἶπεν ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἔφιπποι διέρχονται ἐντεῦθεν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τότε ἀκόμη ὅτε ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ εἶναι κατειλημμένη ὑπὸ τῶν ὑδάτων.

Εἰς τὰς 9.30 εἰσήλθομεν εἰς στενὴν δίοδον ἐν μέσῳ πρασίνων λόφων, ἐπιστεφομένων ὑπὸ βαθυσκίων πευκῶν καὶ φαιοχρόων ἐλαιοδένδρων. Ἡ θέσις αὕτη ἀνεκάλεσεν ἡμῖν τὴν τοποθεσίαν μεταξὺ Δαμασκοῦ καὶ Βαλβέκης. Ἡ ὁδὸς ἀνήρχετο τὴν κλιτὺν τοῦ ὄρους στρεφομένη ποτὲ μὲν δεξιᾷ τοῦ ποταμοῦ, ποτὲ δὲ ἀριστερᾷ. Πολλάκις ἦτο στενὴ καὶ ἐνίοτε ἦγε παρὰ τὸ χεῖλος κρημνοῦ· πανταχοῦ ὅμως παρεῖχε δείγματα χειρῶν ἐπιμελῶν, διότι εἰς τὰ ἐπικίνδυνα μέρη ἦτο ἐλευθέρα λίθων, οἵτινες ἔκειντο συσσωρευμένοι παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ σχηματίζοντες ἀμυντικὸν πρόχωμα. Ἡ ὁδὸς εἶχε πλάτος μόνον τεσσάρων ποδῶν κατὰ μέσον ὅρον, καὶ ὀλίγα ἦσαν τὰ μέρη, ἐν οἷς δύο φορτηγαὶ ἡμίονοι δὲν ἠδύναντο νὰ διέλθωσι ταὐτοχρόνως. Μέγα εὐτύχημα θὰ ἦτο ἐὰν εὑρίσκωμεν τοιαύτην ὁδὸν καὶ μεταξὺ Ἀνθριτσαίνης καὶ Ὀλυμπίας ἐν Πελοποννήσῳ ἢ μεταξὺ Μεγάλου Σκηπαίου καὶ Στυγός, ἢ καὶ εἰς τὰ περὶξ τῶν Δελφῶν. Ἡ μόνη μου δυσαρέσκεια ἦτο ὅτι ὁ Γεώργης εἶχε φορτώσει ὑπὲρ τὸ δέον τὸν γηραιὸν λευκὸν ἵππον του, ἐφ' οὗ ἐκτὸς τοῦ συνήθους φορτίου εἶχε προσθέσει δύο ὑπερμεγέθεις σάκκους κριθῆς. Τῷ ἐκάμομεν τὰς δεούσας παραστάσεις περὶ τούτου πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ ἐλέδομεν τὴν συνήθη ἀπάντησιν "δὲν πειράζει". Νῦν δὲ ἂν καὶ ὑπεσχέθη ὅτι ἤθελεν ἀφαιρέσει τὸ φορτίον ἅμα ἠθέλομεν σταματήσει, οἱ σάκκοι ἐξηκολούθουν ὀλισθαίνοντες πρὸς τὴν οὐρὰν τοῦ ζώου, ὥστε ἐγὼ ἐφοβούμην, ὄπισθεν ἐρχομένη, μὴ οὗτοι πέσωσι τέλος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἡμιόνου μου. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Γεώργης ἔλαβε σχοινίον καὶ προσεπάθησε νὰ περιδέσῃ τοὺς σάκκους, ὅπως τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς πτώσεως, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οὕτω παρ' ὀλίγον κατέρριπτεν ὅλας τὰς φιάλας μὲ τὰ διάφορα φάρμακα, τὰ ὁποῖα εἴχομεν λάβει μεθ' ἡμῶν. Ὁ Γεώργης ἤρξατο ἐπιπλήττων ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀπροσκεψίαν ταύτην, ἐπαναλαμβάνων ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του· "Τί νὰ κάμωμεν"; Ἡ Βιολέττα ὅμως (ἡ συνοδοιπόρος μου) ἐπέμεινεν ὅπως οἱ σάκκοι μὲ τὴν κριθὴν μεταφερθῶσιν ἐπὶ τοῦ ζώου τοῦ Μουσταφᾶ.

Βαθμηδὸν εἰσήλθομεν εἰς ἔτι μεγαλειτέραν ἐρημίαν οὐδὲν ἴχνος ἀνθρώπινον βλέποντες ἢ μόνον πρόχειρόν τινα μῦλον κινούμενον ὑπὸ ὁρμητικοῦ χειμάρρου. Ἀλλ' ὑπῆρχε καλλονή τις ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ὀφειλομένη εἰς τὴν φυτείαν νέων πυκνῶν πευκῶν, φυτευθεισῶν παρὰ τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

Περὶ τὰς 11 ἑσπερινὰς ἐν θέσει ἀνοικτῇ, ἐν ᾗ ὑπῆρχε κῆπος μωρεῶν, ἔχων ἐν τῷ μέσῳ ἀρχαῖον ἐλαιοδένδρον καὶ βράχους τινάς· παρ' αὐτὸν ἔρρεε ποταμὸς καὶ ὁδραγωγεῖον. Ἐνταῦθα αἱ ῥάχεις τοῦ ὄρους ἐφαίνοντο ἐρυθραί, καὶ περιεῖχον ἐνιαχοῦ ἀμπέλους καὶ μάλιστα εἰς θέσεις, αἵτινες ἐφαίνοντο ἡμῖν ὅλως ἀκρόσιτοι. Ἠκούσαμεν τὴν φωνὴν τοῦ κόκκυγος, καὶ εἴδομεν μικρὸν κίτρινον ὄφιν, ὃν μάτην ἐκυνηγήσαμεν.

Ἀναπαυθέντες ἱππεύσαμεν πάλιν καὶ ἐπὶ δύο ὥρας ὡδοιπορήσαμεν διὰ μέσου χώρας ἀγρίας καλλονῆς. Τὰ ὄρη ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ νέων πευκῶν μέχρι τῆς κορυφῆς των ἐξαιρέσει τῶν θέσεων, ἐν αἷς ἦσαν περυτευμέναι ἄμπελοι. Ἡ ὁδὸς ἦτο εἰς ἄκρον ἀνώμαλος, ποτὲ μὲν ἀκολουθοῦσα τὸν ποταμόν, ποτὲ δὲ ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ, ἄλλοτε δὲ διερχομένη διὰ μέσου πυκνοφύλλων δένδρων καὶ ἄλλοτε ἀναρριχωμένη ἐπὶ ὑψωμάτων, ἔνθα ἠπόρει τις πῶς τὰ ζῶα ἠδύναντο νὰ προχωρήσωσιν.

Εὐτυχῶς ἡ ὁδὸς ἦτο ἀπηλλαγμένη πετρῶν. Ἔν τινι θέσει ἡ εὐρεῖα τοῦ χειμάρρου κοίτη κατείχετο ὑπὸ δώδεκα μεγάλων συκομωραιῶν. Ἡ θέσις αὕτη μοὶ ἀνεκάλεσε ζωηρότητα εἰς τὴν μνήμην τὴν εἴσοδον τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ γραφικωτάτην τοποθεσίαν παρὰ τὴν Ἀνδριτσαιναν ἐν Πελοποννήσῳ. Τέλος εἴδομεν μακρόθεν μικρὰν λιθόκτιστον ἐκκλησίαν εἰς τὸ βάθος κοιλάδος καὶ μικρὸν χωρίον ὄπισθεν αὐτῆς. Ὅτε ἐπλησιάζομεν ἀντήχει ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐγὼ προπορευομένη διηυθύνθην πρὸς τινας ἀνθρώπους ἱστάμενους παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας. Προσῆλθε γυνὴ κρατοῦσα παροψίδα μὲ θυμίαμα, καὶ κόπτιν αὐτῆς ὡραῖος γέρων στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας· ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ ἵσταντο παρατεταγμένα τὰ παιδία τοῦ σχολείου, τὰ ὁποῖα ἐποίουν βαθείας ὑποκλίσεις κατὰ τὴν διάβασιν ἡμῶν κρατοῦντα τὰς χεῖρας των ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὅτε δὲ ἐπροχώρησα πρὸς τὰς οἰκίας, χωρικαὶ λευκὰ ἐνδεδυμέναι μ' ἐχαρέτισον ἀπὸ ἑκάστης θύρας. Εὗρον τὰς σκηνὰς ἡμῶν ἐστημένας ἐπὶ τῆς ξηρᾶς τοῦ χειμάρρου θέσεως· πλησίον τοῦ χωρίου καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλων δένδρων. Σπανίως εἶχον ἴδει θέσιν ὡραιοτέραν· ἠκούετο ὁ ἐλαφρὸς τῶν ὑδάτων ῥόχθος καὶ ἄνωθεν τοῦ ποταμοῦ ἔκειντο ἐν γραφικῇ συμμετρίᾳ αἱ τετράγωνοι, μικραί, λίθινοι οἰκίαι.

Ἡ Βιολέττα ἀφίππευσε πρὸ τοῦ χωρίου, καὶ ἦλθε πρὸς ἡμᾶς περιβεβλημένη τὴν εὐωδίαν τοῦ θυμιάματος. Παρηκολούθουν αὐτὴν ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου καὶ τινες γυναῖκες, ὧν τὸν χαιρετισμὸν ἠναγκάσθην νὰ διερμηνεύσω αὐτῇ. Ὁ διδάσκαλος προσέφερεν ἡμῖν φιάλην Κουμανταρίας. Μετὰ τὸ γεῦμα προσεκαλέσαμεν αὐτὸν ἐντὸς τῆς σκηνῆς καὶ εὕρομεν αὐτὸν ἄνδρα νοημονέστατον.

— Πρὶν ἔλθωσιν εἰς τὴν νῆσον οἱ Ἄγγλοι, μᾶς εἶπε, διετελοῦμεν ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει· δὲν εἴμεθα καλλίτεροι τῶν ἵππων καὶ τῶν ζώων μας. Ἀλλ' ἤδη ὁ νοῦς ἡμῶν ἄρχεται ἀναπτυσσόμενος, διότι ἡ βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νὰ διδασκώμεθα. Τώρα εἴμεθα ἐλεύθεροι. Εἴθε νὰ ζήσῃ ἔτη πολλὰ ἡ βασίλισσα καὶ ὁ Κύριος Σπένσερ.*)

*) Ὁ Κύριος, Σπένσερ, Ἄγγλος ἐφημέριος ἐν Λευκωσίᾳ, εἶναι καὶ ἀνώτερος τῶν Σχολείων ἐπόπτης.

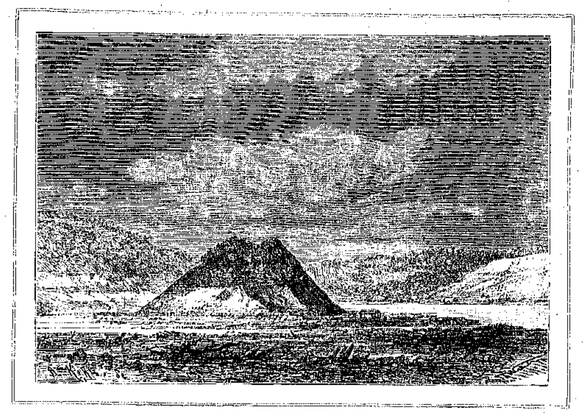

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ.

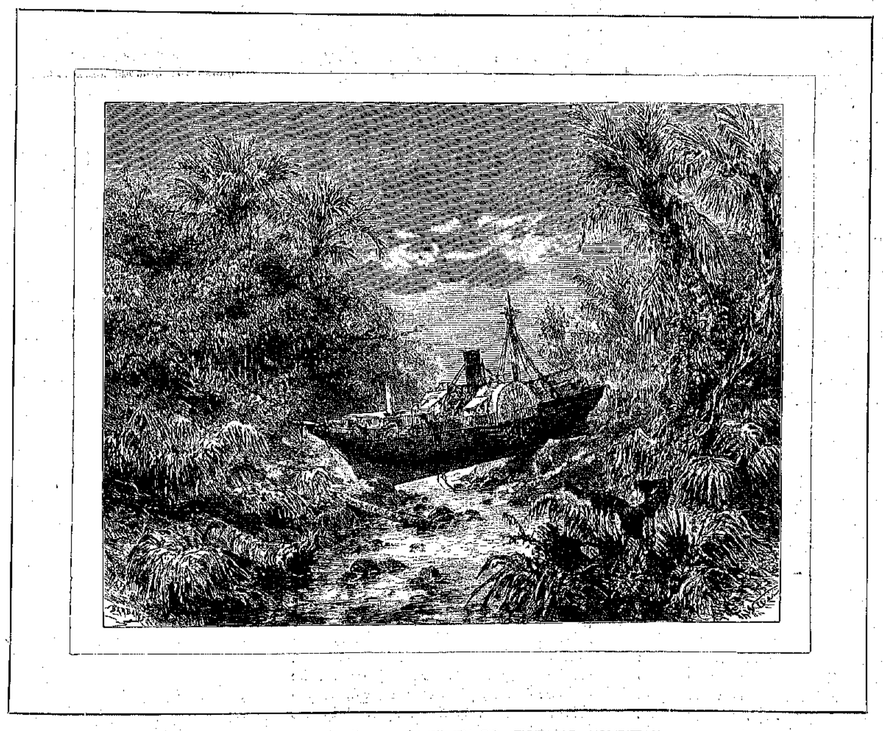

ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ "BAROUW" ΕΝ ΤΩι ΠΟΤΑΜΩι ΚΟΥΡΙΠΑΝ.

— Ποῦ ἐξεπαιδεύθητε; ἠρώτησαμεν ἡμεῖς.

— Ἐν Λευκωσίᾳ, ὅπου διέμεινα ἐπὶ δύο καὶ ἥμισυ ἔτη, καὶ παρατηρῶ μεγάλην πρόοδον εἰς τὴν νεωτέραν γενεάν.

— Εἶναι ἀληθές, ἠρώτησεν ἡ Βιολέττα, ὅτι οἱ ἱερεῖς σας δὲν ἀγαπῶσι πολὺ τὴν ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, διότι ἀναγκάζονται νὰ πληρώνωσι φόρους;

— Δὲν πληρόνουν ὅμως τὸν στρατιωτικὸν φόρον, ἐπῆλ. τὸν φόρον τὸν ἀπαλλάσσοντα ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.

— Ἐννοῶ τὸν κτηματικὸν φόρον.

— Καλά, ἀλλὰ τοῦτον ἀφείλουσι νὰ πληρόνωσι. Πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν Ἄγγλων, οἱ ἱερεῖς οὐδὲν ἐπλήρονον, καθὼς καὶ οἱ πλούσιοι Τοῦρκοι τῆς Λευκωσίας, οἵτινες ἦσαν ἀπηλλαγμένοι φόρων.

— Διέρχονται ἐντεῦθεν πολλοὶ ξένοι;

— Ὀλίγιστοι, ἐκτὸς κατὰ τὴν 20 Σεπτεμβρίου, τὴν ἑορτὴν τῆς Παναγίας. Τότε ἔχομεν πλῆθος ξένων.

— Ποσάκις τῆς ἑβδομάδας ἔχετε ταχυδρομεῖον;

— Δ' ἐπιστολάς, ἐννοεῖτε; Οὐδὲ ἅπαξ.

— Τότε πῶς κάμνετε, ὅταν θέλετε νὰ γράψητε ἐπιστολήν;

— Εὑρίσκω ἄνθρωπον μεταβαίνοντα εἰς Λεῦκα ἢ εἰς Πάφον, καὶ τῷ δίδω τὴν ἐπιστολήν.

— Περίεργον τοῦτο! εἶπον ἐγώ. Ἐν Ἑλλάδι δυσκόλως εὑρίσκετε χωρίον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχῃ ταχυδρομεῖον. Ἀλλ' ἐκεῖ ἕκαστος νέος ἀναγινώσκει καὶ γράφει, ἐν ᾧ ἐνταῦθα, ὑποθέτω, θὰ ἦτο ὅλως περιττὸν ταχυδρομεῖον μόνον δι' ὑμᾶς.

— Ἀφ' οὗ παύσωσιν αἱ ἐαριναὶ βροχαί, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, ὅλοι οἱ χωρικοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐξέρχονται ὅπως ἐπισκευάσωσι τὴν ὁδόν.

— Ἡ ὁδὸς ἠδύνατο νὰ ἦναι καλλιτέρα, παρετήρησα ἐγώ· ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι εἶδον πολὺ χειροτέρας.

— Παράδοξον τοῦτο! εἶπεν ὁ διδάσκαλος γελῶν· ὅλοι μᾶς λέγουσιν ὅτι τὰ πάντα εἶναι τόσον ἐντελῆ ἐν Ἑλλάδι.

— Φοβεῖσθε τοὺς ὄφεις; ἠρώτησεν ἡ Βιολέττα.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ διδάσκαλος· οἱ ὄφεις δὲν πλησιάζουσι τὰς οἰκίας, διότι φοβοῦνται τὰς γαλᾶς, αἵτινες τοὺς συλλαμβάνουσι, τοὺς φονεύουσι διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τοὺς τρώγουσι μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Τὸ χωρίον Κάμκος δὲν ἔχει τὸ ἁρμόζον αὐτῷ ὄνομα, διότι κεῖται ἐντὸς κοιλάδος ὑπὲρ τὸ δέον στενῆς, ὅπως ἐπιτρέπῃ πολλὴν καλλιέργειαν. Τὴν πρωΐαν, ὅτε ἐξῆλθομεν τῆς σκηνῆς ἡμῶν, οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου προσῆλθον πάλιν ἀθρόοι ὅπως μᾶς χαιρετίσωσι. Τινὲς αὐτῶν προσέφερον ἡμῖν ἀνθοδέσμας, ἄλλοι μᾶς ἐθυμιάτιζον καὶ ἄλλος ἐράντισε τὰς χεῖράς μας δι' εὐόσμου ὕδατος κατασκευασμένου ἐκ τῶν ἀγρίων τῆς χώρας ῥόδων.

Πάντες ἵσταντο καὶ μᾶς παρετήρουν χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσωσιν. Ὁ διδάσκαλος βεβαίως τοῖς εἶχε διδάξει τὴν καλὴν συμπεριφοράν. Πολὺ ἐνδιέφερεν ἡμᾶς ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις εἶχε μὲν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του μόνον τριάκοντα πέντε μαθητάς, ἀλλ' ἀντεπροσώπευε τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ.

Περιεμένομεν ἐν ὑπαίθρῳ μέχρις οὗ ἑτοιμασθῶσι τὰ ζῶα, διότι ὁ Γεώργης εἶπεν ὅτι ἕνεκα τοῦ δυσβάτου καὶ ἀνωφεροῦς τῆς ὁδοῦ ἦτο ἀνάγκη τὰ ζῶα νὰ προπορευθῶσιν. Ἐν ᾧ δὲ περιεμένομεν ἐνοήσαμεν τί πρέπει νὰ προσδοκῶσι περιηγηταί, δυνάμενοι νὰ συνδιαλέγωνται μὲ τοὺς ἐντοπίους μόνον τῇ βοηθείᾳ διερμηνέως. Τὴν προηγουμένην ἑσπέραν εἴχομεν δώσει μικρὰν συνεισφορὰν διὰ τὸ σχολεῖον, καὶ ἤδη ἡ Βιολέττα, ἰδοῦσα πτωχάς τινας γυναῖκας εἶχεν ἐξάξει ἐκ τοῦ βαλαντίου της ὀλίγα φράγκα, τὰ ὁποῖα, μοὶ εἶπεν, ἐπεθύμει νὰ διανείμῃ εἰς αὐτάς.

— Πῶς νὰ κάμωμεν τοῦτο, ἠρώτησα, ἂν δὲν ἔχωμεν μικρότερα νομίσματα; Νὰ δώσωμεν τὰ χρήματα εἰς μίαν τῶν γυναικῶν καὶ νὰ εἴπωμεν εἰς αὐτὴν ὅτι εἶναι δι' ὅλας;

— Καλλίτερον εἶναι νὰ ἐπιφορτίσητε περὶ τούτου τὸν διδάσκαλον, εἶπεν ὁ Γεώργης.

Ὁ διδάσκαλος, ὅστις ἵστατο πλησίον, προσεκλήθη πρὸς τοῦτο. Ἡ Βιολέττα τῷ ἐνεχείρισε τὰ χρήματα καὶ εἶπεν ἀγγλιστί, ὅτι εἶναι διὰ τὰς πτωχὰς ἐκείνας γυναῖκας. Ὁ Γεώργης μὴ ἐννοήσας καλῶς τὰ ἀγγλικά, ἐξήγησεν ὅτι εἶναι διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ἐγὼ δὲ εἶπον· Ὄχι, διὰ τοὺς πτωχούς.

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τοῦ διδασκάλου ἐσκινθηροβόλησαν.

— Διὰ τὸ σχολεῖόν μου, εἶπε, λαμβάνων τὰ χρήματα.

Ἐγὼ ἔνευσα διὰ τῆς κεφαλῆς, εἰς σημεῖον ὅτι εἶδε τὴν ἀρίστην αὐτῶν χρῆσιν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα μὲ διεσκέδασε πολύ, διότι παρετήρησα τὴν στενοχωρίαν τῆς Βιολέττας εἰς τὴν ἑρμηνείαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Γεώργης εἰς τοὺς λόγους της. Τὸν Γεώργην δὲν ἐπιθύμει νὰ ἔχῃ τοῦ λοιποῦ διερμηνέα εἰς τοιοῦτον εἶδους ζητήματα. Ἐνοήσαμεν τότε ὅτι τὰ ἀγγλικὰ τοῦ Γεώργη δὲν ἦσαν ἀρκετά, ὅπως ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τῆς Βιολέττας, οὓς δὲν ἠδύνατο νὰ διερμηνεύσῃ πιστῶς.

Ἀφ' οὗ ἐγκατελείπομεν τὸν Κάμπον ἡ ὁδὸς ἡμῶν διήρχετο πλησίον μικροῦ ῥύακος καὶ βαθμηδὸν ἀνήρχετο ἐλαφρῶς πρὸς στενὸν κοίλωμα, οὗ τὰ τοιχώματα ἦσαν κατάφυτα. Φθάσαντες εἰς τὴν κορυφὴν ὑψώματος ἔστημεν ἐπ' ὀλίγον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οὐρανὸς ἦτο νεφελώδης καὶ ἐφοβήθημεν βροχὴν ἐσπεύσαμεν τὸ ὅθημα. Ὅτε διήλθομεν διὰ τοῦ χωρίου "Κάνιστρα", γυνή τις ἐξελθοῦσα τῆς οἰκίας της μᾶς ἐρράντισε μὲ ἀνθόνερον. Αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν τοῦ χωρίου τούτου εἶναι κατεσκευασμέναι ἐκ κλαδίων, κεκαλυμμένων διὰ στρώσεως χώματος· ἐπὶ τοῦ χώματος τούτου φύεται πολλάκις χόρτον, ὡς ἐν Νορβηγίᾳ.

(Ἕπεται τὸ τέλος.)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΤΕΡΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΚΥΠΡΩι.

Ὑπὸ Χρ. Παπαδοπούλου, Δικαστοῦ.

Ο κ. Κάρολος Οὐάτκινς, διευθυντὴς τῆς ἐν Λάρνακι Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορικῆς Τραπέζης, ἀδείᾳ τῆς κυβερνήσεως, ἐνήργησεν καὶ αὐθις ἑτέρας ἀνασκαφὰς παρὰ τὸ Πολιτικὸν κατὰ τὴν θέσιν καλουμένην Φράγγισαν ἐντὸς σπηλαίου, ἀπέχοντος αὐτῆς τρεῖς λεύγας. Αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνασκαφαὶ προὐκάλεσαν σπουδαίαν δίκην μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀρχιγραμματέως τῆς κυβερνήσεως κ. Φάλκ Οὐάρρεν, ἀντιποιουμένου τῶν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἀνορυχθεισῶν ἀρχαιοτήτων ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ Μουσείου.

Ἐγκαταλείποντες τὰ καθ' ἕκαστα τῆς δίκης ταύτης*) ὡς ἄσχετα πρὸς τὸ θέμα ἡμῶν ἐρχόμεθα ἵνα δώσωμεν διασαφήσεις τινὰς ἐπὶ τῶν ἀνορυχθεισῶν τούτων ἀρχαιοτήτων. Εἶναι ἀληθῶς καὶ ὁμολογουμένως ἀναντίρρητον ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀνασκαφαὶ αἱ ἐνεργηθεῖσαι ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Φράγγισσας τυγχάνουσι λίαν σπουδαῖαι καὶ ἐστέφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας, διότι τὰ ἀνορυχθέντα κειμήλια εἰσὶ μεγάλης ἀξίας καὶ κινοῦσι πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, ἅτε τείνοντα τὰ μέγιστα εἰς τὴν διαφώτισιν τῆς πατρίου τέχνης καὶ Ἱστορίας.

Τὸ σπήλαιον τῆς Φράγγισσας κἀγὼ χάριν περιεργείας ἐπισκεψθεὶς ἐσχάτως ἐξήτασα ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἔποψιν τὸ μέρος τῆς θέσεως ταύτης καὶ εἶδον μετὰ μεγάλης ἐκπλήξεώς μου τὰ ἐν αὐτῇ ἀνορυχθέντα· καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ σπήλαιον τῆς Φράγγισσας, διότι, καθὰ ἐκ παραδόσεως τῶν κατοίκων λέγεται, παρὰ τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ τῆς φραγκοκρατίας ἐγένοντο οἰκοδομαί τινες χάριν ἐξοχικῆς διαχύσεως καὶ κατῴκησαν ἐνταῦθα πολλοὶ ἡγεμονόπαιδες τῆς τῶν Λουσιγνιανῶν δυναστείας, ἐξ οὗ καὶ ἐκλήθη τὸ μέρος τοῦτο· σῴζονται δὲ καὶ ἐρείπια τῶν οἰκοδομῶν τούτων.

Ἐκ τῶν γενομένων οὖν ἀνασκαφῶν ἐπὶ τῆς θέσεως ταύτης τοῦ εἰρημένου σπηλαίου εἰκάζομεν ὅτι ἐνταῦθα ἦν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, διότι ἀνευρέθησαν ἡ κεφαλὴ ὡραίου ἀγάλματος αὐτῆς, ὅπερ ἐστὶν ἔργον ἑλληνικῆς τέχνης, αἱ βάσεις κιονοκράνων τινῶν μετὰ διαφόρων λευκῶν μαρμάρων ὡραίων ἐνεπιγράφων, ὡς καὶ πλῆθος πηλίνων ἀγγείων καὶ χυτρῶν, ἐξ ὧν ὑπάρχει ἓν ἀγγεῖον προϊστορικῆς κατασκευῆς, ὡς καὶ ἕτερόν τι, ἐφ' οὗ ὑπάρχουσι ζωγραφαὶ διαφόρων ἀγνώστων θεοτήτων ἀρχαίας ἑλληνικῆς λατρείας.

Ἐξέστω ἡμῖν εἰπεῖν παρεκβατικῶς ὅτι ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ τὸ πάλαι ἐλατρεύοντο πολλαὶ θεότητες, καὶ οἱ θεοὶ εἰσὶν ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ πιστοτάτη εἰκὼν τῶν λαῶν· ἐν τῇ ἱστορίᾳ μάλιστα τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν ἡ ἀρχὴ καὶ σύστασις ἑκάστης λατρείας καὶ θεότητος ἐστὶ ἱστορικὴ ἐποχή. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι καθὼς οἱ λαοί, οὕτω καὶ οἱ θεοὶ διεκρίνοντο εἰς Πέρσας, Ἕλληνας, Ῥωμαίους καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐκτὸς τούτου κατὰ τὸ νότιον μέρος ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἐδάφη τοῦ ἱεροῦ, πρὸ αὐτοῦ δὲ κάτωθεν τῆς παρεκεῖθεν ὑπαρχούσης σόρριγος θωμοειδὲς κτίσμα μετὰ τοξοειδοῦς περιβωμίου καὶ ἀνωτέρω παρὰ τὴν ἀντηρίδα μικρὰ σειρὰ μνημείων. Πρὸς τούτοις ἀνεκαλύφθησαν ἔμπροσθεν τῆς εἰσόδου σωρηδὸν ἀρχιτεκτονικὰ τρήματα ἐξ ἐγχωρίου λίθου κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ καλλίστης τέχνης, ὡς καὶ βάθρα ἑτέρων ἀγαλμάτων.

Ὄντως ἡ ἀνασκαφὴ αὕτη ἠδυνήθη νὰ προαγάγῃ εἰς φῶς ἀληθεῖς θησαυροὺς ἀρχαιολογικῶν κειμηλίων συντελοῦσα οὕτως εἰς τὴν διάγνωσιν καὶ ἀνεύρεσιν οὐ μόνον τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνόρυξιν πολλῶν ἀγνώστων ἀρχαιοτήτων μεγάλης ἀξίας συντελουσῶν εἰς διασάφησιν τῆς Κυπριακῆς Ἱστορίας.

Μέρος τῶν ἀρχαιοτήτων τούτων περιῆλθον ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ Κυπριακοῦ Μουσείου, τὸ δ' ἕτερον παρέλαβεν ὁ κ. Κ. Οὐάτκινς, ὅστις ἐταξιδέτησεν αὐτὸ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἐν Σκάλᾳ. Τὰ ἐν αὐτῇ ταξιθετηθέντα πολλὰ καὶ ποικίλα ἀγάλματα ἐμφαίνουσι πολλὰς θεότητας καὶ ἔχουσι πολλὴν ἱστορικὴν σημασίαν, ἀλλὰ χρῄζουσι σπουδῆς καὶ μελέτης.

*) Ὅρα Cyprus Herald, ἐφημερὶδα ἀγγλιστὶ ἐκδιδομένην ἐν Λεμησσῷ ἀρ. 210, 220, ἔνθα ἀναγράφεται καὶ ἡ ἐπὶ τῆς δίκης ταύτης ἀπόφασις τοῦ ἐπαρχ. Δικαστηρίου Λευκωσίας.

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἀπαιτοῦνται ἐπιστημονικώτεραι ἔρευναι καὶ ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς κεχωσμένης σειρᾶς τῶν μνημείων, ἅτινα τὸ πάλαι ἐκόσμουν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, διότι μεταξὺ ἄλλων διακρίνομεν ἀνθεμωτὴν κεραμίδα καὶ ἀνθέμιον γείσου, ἀριστούργημα φιλοκαλίας καὶ λεπτότητος.

Τοσαῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων τῆς Φράγγισσας.

Πρό τινων ἡμερῶν ἑορτάσθη ἐν Ῥώμῃ ἡ 2640 ἐπέτειος ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς αἰωνίου πόλεως. Ἡ χρονολογία αὕτη εἶναι κάπως ὑποβλητική, καθότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς, κατὰ ποίαν ἡμέραν ὁ Ῥωμύλος ἐχάραξε τὸ πρῶτον τὸ διάγραμμα τῆς πόλεως. Ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου καὶ τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου, τῶν δύο τούτων μεγάλων μνημείων, τῶν μαρτυρούντων περὶ τῆς ἰσχύος τῆς πόλεως τῶν Καισάρων καὶ τῶν Παπῶν, ἐκυμάτιζεν ἡ τρίχρους σημαία. Ἡ Ῥώμη κατὰ τὰς τρεῖς μεγάλας αὐτῆς ἐποχάς, τῆς αὐτοκρατορίας, τοῦ μεσαιῶνος, καὶ τῆς ἀναγεννήσεως, εἶχε τὸν ἀκόλουθον πληθυσμόν. Ἐπὶ μὲν τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου 1 ἑκατομμ. καὶ 336 χιλιάδας κατοίκων· κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξορίας τῶν Παπῶν ἐν Ἀβινιῶνι μόνον 17 χιλιάδας, αὐξηνθείσας εἰς 50 χιλιάδας ἐπὶ τῆς βασιλείας Λέοντος τοῦ Γ'. καὶ σήμερον ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς ἀνέρχεται εἰς 356 χιλιάδας ψυχῶν.

Ἡ ταχύτης τῶν ἀτμοπλοίων. Περὶ τῆς σχέσεως τῆς ταχύτητος τῶν ἀτμοπλοίων πρὸς τὸ μῆκος τοῦ σκάφους ἐποιήσατο ὁ Ἄγγλος ναυπηγὸς Ῥοβέρτος Δοῦγκαν λίαν ἐνδιαφερούσας παρατηρήσεις. Κατ' αὐτὸν δύναται νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς ἡ σχέσις αὕτη. Οὕτω π. χ. ἀτμόπλοιον διανύον 25—30 θαλασσίων μιλίων πρέπει νὰ ἔχῃ ἐξ ἅπαντος 625 μέχρι 900 ποδῶν μῆκος. Ὡς πρὸς τὸ τεχνικὸν μέρος, ἡ κατασκευὴ τοιούτων πελωρίων ἀτμοπλοίων δὲν εἶναι ἀδύνατος, ἀλλὰ τὸ δόσκολον εἶναι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὸ ἀδύνατον, ἡ χρῆσις τῶν ἀπαιτουμένων μεγάλων μηχανῶν πρὸς κίνησιν τοιούτων σκαφῶν. Τὸ μέγιστον ἐν Ἀγγλίᾳ μέχρι τοῦδε ναυπηγηθὲν ἀτμόπλοιον "Ἡ πόλις τῆς Ῥώμης", ἔχει μὲν μῆκος 550 ποδῶν, ἀλλὰ τοῦτο ποιεῖ ἐξαίρεσιν· διότι τὰ μεγαλείτερα ἀτμόπλοια, τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς μετανάστας ἔχουσι μῆκος ἀπὸ 520 μέχρι 500 ποδῶν. Ἐὰν λοιπὸν ἤθελέ τις νὰ ναυπηγήσῃ ἀτμόπλοιον δυνάμενον νὰ διανύῃ 28 1/2 θαλάσσια μίλια τὴν ὥραν, ἔπρεπε τοῦτο νὰ ἔχῃ μῆκος 800, καὶ αἱ μηχαναὶ αὐτοῦ νὰ ἦναι 130 χιλιάδων ἵππων δυνάμεως. Διὰ πλοῦν 3000 μιλίων, ὅηλ. ἀπὸ Ἀγγλίας εἰς Ἀμερικήν, θὰ ἀπῃτοῦντο 9200 τόννοι γαιανθράκων, ὧν ἡ δαπάνη θ' ἀνήρχετο εἰς 110 χιλιάδας φράγκων. Ἑπομένως αἱ δαπάναι τοιούτων ἀτμοπλοίων θὰ ἦσαν ὅλως ἀσύμφοροι. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον οἱ πλεῖστοι τῶν Ἄγγλων ναυπηγῶν καὶ μηχανικῶν εἶναι γνώμης, ὅτι δέον νὰ γείνηται εἰς τὸ μέλλον χρῆσις μικροτέρων μᾶλλον σκαφῶν, οἷς νὰ δίδηται διὰ τῶν καταλλήλων μέσων μεγαλειτέρα ταχύτης.

Κατάστασις τῆς καλλιεργείας τοῦ σίτου ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς. Γράφουσιν ἐκ Νέας Ὑόρκης ὅτι ἐλλείψει βροχῆς ἡ καλλιέργεια τοῦ σίτου μεγάλως ἐβλάβη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κανσᾶ, ὅπου ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου σχεδὸν δὲν ἔβρεξε. Καὶ ἐν Μισσουρῇ παρατηρεῖται μεγάλη ἔλλειψις ὑγρασίας. Καλλίτεραι εἶναι αἱ ἐλπίδες ἐν Ἰλλινοῇ, ἐν Βισκονσὶν καὶ ἐν τῇ Ἰνδιανῇ.

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ ΚΑΙ Η ΒΑΤΟΣ.

Μῦθος.

Θύελλα δεινὴ ἐλύσσα
Καὶ βορρᾶς ψυχρὸς ἐφύσα·
Ἐπολέμουν τὰ στοιχεῖα
Ἐν ὁρμητικῇ μανίᾳ.
Ἐν ἀρνάκι φοβισμένον,
Μόνον του, πεπλανημένον,
Ἄσυλον παντοῦ ἐζήτει·
Πλὴν ποῦ σκέπη καὶ ποῦ κοίτη; —
Βάτων ἄκανθα ἐκεῖ που
Φουμένη, ῥράκτης κῆπου,
"Ἐλθ' ἐδῶ, τῷ λέγει, ῥίψου
Εἰς τοὺς κόλπους μου, καὶ κρύψου,
Ἐδῶ εἶσ' ἐν ἀσφαλείᾳ,
Τῆς θυέλλης ἡ ὀργία
Δὲν σ' ἐπαπειλεῖ μανία."
Τὸ ἀρνάκι τότ' ἐπείσθη,
Καὶ εἰσῆλθε καὶ ἐκλείσθη·
Ἔμμαλλον τὸ ἐνδυμά του
Πλέκεται ἐντὸς τῆς βάτου. —
Καὶ ἡ θύελλα κοπάζει —
Τὸ ἀρνάκι δοκιμάζει
Νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἡ βάτος
Εἰς τὸ ἀκανθώδες κράτος
Τὸ κρατεῖ φυλακισμένον·
Τέλος τὸ δυστοχισμένον
Ἄτριχον, αἱματωμένον,
Κατορθόνει μετὰ κόπου
Τοῦ φρικτοῦ νὰ φύγῃ τόπου.
Πρὸς τὴν βάτον βλέμμα ἄραν
Ὀργῆς πλῆρες, μὲ κατάραν
Τὴν ἀφίνει, καὶ δρομαῖον
Φεύγει ἄθλιον καὶ κλαῖον.

Πρὸς τοὺς διαδίκους δέον
Νὰ εἰπῶ, πτωχοὺς κ' εὐπόρους·
"Τῶν δικῶν φεύγετε πλέον
Τοὺς Κυρίους δικηγόρους."

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Πρόβλημα 532.

*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*

Νὰ ἀναπληρωθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ ἀλφαβητικῶν στοιχείων, ἤτοι δι' 8 α, 1 β, 1 δ, 3 ε, 2 η, 4 ι, 2 κ, 2 λ, 2 μ, 2 ν, 1 ο, 2 ρ, 4 σ, 1 τ καὶ 1 υ, καὶ νὰ σχηματισθῶσι 5 ὀνόματα ἑλληνικά, δύο μὲν θεῶν, ἑνὸς βασιλέως, μιᾶς βασιλόπαιδος καὶ ἑνὸς ἐνδόξου στρατηγοῦ, νικήσαντος μάχην ἐπιφανῆ.

Πρόβλημα 533.

(Ἀριθμητικὸν διὰ τῶν πεσσῶν τοῦ dominio.)

Ἐκ τῶν 28 πεσσῶν ἀφαιροῦνται 3, ἤτοι τὸ διπλοῦν ἕξ, τὸ διπλοῦν πέντε, καὶ τὸ 5/6, διὰ δὲ τῶν λοιπῶν σχηματισθήτω ἐπίμηκες τετράγωνον ἐκ πέντε κατὰ σειρὰν πεσσῶν, οὕτως ὥστε οἱ ἀριθμοὶ τῶν πεσσῶν ἑκάστης σειρᾶς ἀθροιζόμενοι νὰ δίδωσι τὸν ἀρ. 27 καὶ κατὰ μῆκος, καὶ κατὰ πλάτος, καὶ διαγωνίως.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνίγματος 529.

Τὸ κάτοπτρον.

Αἰνίγματος 530.
Ἡ πυγολαμπίς.

Αἰνίγματος 531.
Ἡ ἡμέρα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Ἐν σελ. 340 τοῦ προηγουμένου τεύχους 142 εἰς τὸν 5ον στίχον ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς Ἀφιερώσεως ἀνάγν. σώματων ἀντὶ θυμάτων.

Ἐν τῇ αὐτῇ σελ. τοῦ αὐτοῦ τεύχους, στήλη β', 41 γράφ. ὡς ἄλλα ἀντὶ εἰς ἄλλα.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Χάριν τῶν νέων ἐγγραφομένων συνδρομητῶν τοῦ ἑβδόμου ἔτους τοῦ "Ἑσπέρου" ἡ Διεύθυνσις ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν 200 πλήρη ἀντίτυπα τοῦ προηγουμένου ἕκτου τόμου εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν 20 μόνον φράγκων (χρ.). Τὰ 200 ταῦτα ἀντίτυπα παραχωροῦνται τοῖς νέοις Κυρίοις συνδρομηταῖς, ὅπως ἔχωσι τὴν συνέχειαν ἄρθρων τινῶν καὶ διηγημάτων περιεχομένων ἐν τῷ ἕκτῳ τόμῳ.

Ὁ μόνος ὅρος τῆς ἐκτάκτου ταύτης παραχωρήσεως εἶναι ἡ ἔγκαιρος καταβολὴ τῆς ἐτησίας συνδρομῆς διὰ τὸ ἑβδομον ἔτος καὶ ἡ οὐν αὐτῇ ἀποστολὴ τῶν 20 φράγκων, συγκαταβατικῆς ἀξίας τοῦ ἕκτου τόμου.

Ἅμα δὲ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 200 ἀντιτύπων ἡ Διεύθυνσις δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ ἄλλα εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην τιμήν, καθότι τόσα μόνον ἔχει διαθέσιμα διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὸν ἕκτον τόμον πολυτελῶς καὶ ἐπιχρύσως δεδεμένον δέον νὰ προσθέσωσι 10 φράγκα διὰ τὴν δαπάνην τοῦ δεσίματος. Ὁ τόμος, εἴτε δεδεμένος εἴτε ἄδετος, ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐπειδὴ αἱ ἐγγραφαὶ τῶν νέων συνδρομητῶν διὰ τὸ ἑβδομον ἔτος ἤρξαντο ἤδη καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξαιρετικῶς διατεθειμένων 200 ἀντιτύπων τοῦ 6ου τόμου εἶναι μικρὸς ἀναλόγως τῶν συνήθως ἐγγραφομένων συνδρομητῶν, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιθυμούντων τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἕκτου τόμου ὑπὸ τοὺς ἄνω ὅρους νὰ ἐγγραφῶσιν ἐγκαίρως, ὅπως προλάβωσι πρὶν ἢ τὰ ἀντίτυπα διατεθῶσιν.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ "Ἑσπέρου".

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἕσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

JOSEPH GARNIER.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

(Ἔκδ. δ'.)

Μετάφρασις

ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΘ. ΖΑΠΠΑ.

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩι

1887.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

τῆς

ΑΝΑΤΟΛΗΣ

φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν τοῦ ἔτους 1887,

ἐκδιδόμενον ὑπὸ

ΑΘ. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΥ.

Ἔτος Σ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1887.

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

ἐκφωνηθέντων ὑπὸ ἱεραρχῶν καὶ ἱεροκηρύκων τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ΑΩΞΑ'.— ΑΩΠΣτ'.

Ἐκδίδονται

ὑπὸ

Β. Δ. ΚΑΛΛΙΦΡΟΝΟΣ.

Τόμ. Α'. — Δ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1886.

Σημ. Ἡ Συλλογὴ διαιρεῖται εἰς τέσσαρα τεύχη ἢ τόμους ἐκ φύλλων τυπογραφικῶν 13. Τὸ τελευταῖον τεῦχος περιέχει καὶ χρησιμώτατον λεπτομερῆ Πίνακα τῶν περιεχομένων Λόγων, διῃρημένων κατ' εἶδος πρὸς εὐκολίαν τῆς εὑρέσεως τῶν ζητουμένων. Ἕκαστον τεῦχος τιμᾶται ἀργυρῶν γροσίων δέκα, καταβλητέων ἅμα τῇ παραλαβῇ.

Ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ ἐν Λειψίᾳ (ELSTER-STRASSE No. 41) εὑρηνται τὰ ἑξῆς βιβλία·

Ἑσπέρου τόμοι Α'. Β'. Γ'. Δ'. Ε'. χρυσόδετοι. Ἕκαστος τόμος τιμᾶται φράγκων 50.

Longfellow. Τὸ ᾆσμα τοῦ Χιαβάθα, ἔμμετρος μετάφρασις. Χρυσόδετον μὲ εἰκόνας φρ. 6.

Ἀγνῆς Σμίθ. Βλέμματα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μετάφρ. Ἰ. Π. Δεδεμ. μὲ εἰκόν. φρ. 7.

Μιχαὴλ Παλαιολόγος. Διήγημα ἐκ τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας, ὑπὸ Ἰ. Π. Δεδεμ. φρ. 2½.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

Πωλοῦμεν ἀπὸ τοῦδε τὰ περίφημα μαχαιροπείρουνα ἐν κιβωτίῳ κατὰ τὴν εἰκόνα ταύτην·

12 τεμάχια, ἤτοι 12 μαχαίρια, ἢ 6 μαχαίρια καὶ 6 πειρούνια, ἀντὶ φράγκων 13.75.

24 τεμάχια, ἤτοι 24 μαχαίρια, ἢ 12 μαχαίρια καὶ 12 πειρούνια, ἀντὶ φράγκων 26.25.

Τὰ κιβώτια ταῦτα εἶναι ἀληθὲς κόσμημα ἑκάστης οἰκίας καὶ τραπέζης.

Αἱ λαβαὶ εἶναι ἐκ τῆς λεπτοτέρας μαρμαρίνου λεγομένης πορσελάνης μετὰ ὡραίων χρωματισμῶν, κυανο-πρασίνου, κυανο-κοκκίνου μετὰ κοσμημάτων κεχρυσωμένων.

Αἱ λεπίδες εἶναι ἐκ λεπτοτάτου μετάλλου πρὸ μικροῦ ἀνακαλυφθέντος, τὸ ὁποῖον δὲν διακρίνεται ἀπὸ ἀληθοῦς χρυσοῦ. Τὰ μαχαιροπείρουνα κεῖνται ἐντὸς κομψοτάτης πυξίδος.

Τὸ κατάστημα ἐγγυᾶται περὶ τῆς στερεότητος αὐτῶν. Οἱ ἰδόντες αὐτὰ ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ ὡραίᾳ ἐπεξεργασίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ μετριοτάτῃ αὐτῶν τιμῇ.

Παραγγελίας ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος δέχεται τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα ὑπὸ τὸν τίτλον Waarenhaus „Zur Monarchie" ἐν Κωνσταντινουπόλει, Ἰουσοὺφ Ἰζεδὶν Χάν. 5. Γαλατᾶ. —

Τὰ κιβώτια ταῦτα μὲ τὰ μαχαιροπείρουνα εἶναι ἰδίως κατάλληλα διὰ δῶρα.

BROCKHAUS'

CONVERSATIONS-LEXIKON.

Ἔκδοσις ΙΓ'. ἐπηυξημένη καὶ διὰ 400 εἰκόνων καὶ γεωγραφικῶν χαρτῶν κεκοσμημένη.

Τὸ πλούσιον τοῦτο Λεξικόν, ἐν τεύχεσι 240 πρὸς φοίνικας 50 ἕκαστον, θέλει ἀποτελέσει 16 ὀγκώδεις τόμους, ὧν οἱ 11 ἐδημοσιεύθησαν ἤδη.

Ἕκαστος τόμος τιμᾶται·

Ἄδετος μὲν μαρκῶν 7.50.
Δεδεμένος διὰ λινοῦ μ. 9.
Ἡμιδερμάτινος μ. 9.50.
Ἐπὶ ἐξαιρετικοῦ χάρτου καὶ πλουσίως δεδεμένος μ. 15.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗι ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΥΔ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης·

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντησίου, Πόρτο-Σαΐδ, Ἀδεν, Βομβάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγγαπώρης τῇ α'. ἑκάστου μηνὸς εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλκούτταν διὰ Πόρτο-Σαΐδ, Σουέζ, Ἀδεν καὶ Κολόμβου τῇ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Αὐγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βομβάης τὰ ἀτμόπλοια θέλουσι διανύει 10 μίλια τὴν ὥραν, μεταξὺ δὲ Βομβάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 8 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἑκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκύρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαΐδ καὶ τὴν Συρίαν).

Πλειοτέρας πληροφορίας δίδει ἡ ἐν Τεργέστῃ διεύθυνσις καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτωρεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λόυδ ἐν Βιέννῃ (Schwarzenberg-Platz ἀρ. 6).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἑκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἑλλάδα μέχρι Σμύρνης, ἐναλλὰξ διὰ Φιουμίου, Βρεντησίου, Πειραιῶς, καὶ διὰ Ἀγκῶνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντησίου τὴν Πέμπτην ἑκάστης ἑβδομάδος τὸ μεσονύκτιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κόρινθον, Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ.

Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κόρινθον, καὶ ἐκ Κορίνθου διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου ἑκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημβρίαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντήσιον.

Τὴν Τετάρτην (ἑκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῇ 6 μ. μ. εἰς Φιούμιον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκολον, Καλάμας, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, Θεσσαλίαν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸ Σάββατον τῇ 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ προσέγγισιν εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἶτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Θεσσαλίαν, καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μαύρης θαλάσσης) καὶ τοῦ Δουνάβεως.

ΕΙΣ ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκῶνος, Βάρης, Βρεντησίου, Μεσσήνης, Κατάνης, Συρακουσσῶν καὶ Μελίτης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκῶνι διὰ Φιούμιον καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἑκάστης ἑβδομάδος.

190

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Δρ. Ἰ. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 41.

Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ.